CAPITOLUL I

Tracy spumega de furie. Coada uriaşa care se făcuse la coborârea pasagerilor din avion, aproape că nu se mişca. Trecuse o jumătate de oră şi fata, enervată, le arunca poliţiştilor de pe aeroportul din Darwin o privire încărcată de mânie.

„Este o măsură de securitate” comentă veninul tinerei.

Căldura din jur era sufocantă şi turiştii erau transpiraţi, uitându-se resemnaţi la mişcările încete ale poliţiştilor care cercetau bagajele. Deşi măsura numai un metru şi cincizeci de centimetri, Tracy se agita nervoasă, deoarece nu putea să ajungă mai repede la hotel. Ah! Cât de meticuloşi erau poliţiştii, neţinând cont că pasagerii aveau treburi de rezolvat.

Tracy numără călătorii care o despărţeau de ieşire. Doar zece oameni înaintea ei şi va putea să treacă de controlul sever al poliţiştilor. Ce ghinion avusese! De fiecare dată când venea la Darwin, trebuia să existe un obstacol în calea ei! Măsurile de securitate luate de nervoasa proasta, în plus, întrebările inutile la care erau obligaţi să răspundă îi sporeau nemulţumirea, Ofiţerul de poliţie se uita îndelung la fotografici din paşaport şi începea s-o descoase pe Tracy pe un ton oficial

— Care este scopul vizitei la Darwin, domnişoara Beaumont?

— Da, Mă interesează mai ales rechinul albastru, rechinul tigru, rechinul ciocan şi rechinul negru.

— Sunteţi sportivă?

— Nu, cercetătoare.

Poliţistul o privise bănuitor, neputând crede că o fată micuţă şi blondă, în blugi şi sandale poate fi doctor în biologie marină. De fiecare dată când era interogată, Tracy trebuia să răspundă că nu omoară rechinii, ci pur şi simpli îi măsoară şi-i examinează, dându-le apoi drumul înapoi în apă.

De ce nu alegea calea mai simplă de a le spune celor care o sâcâiau cu întrebările, că venea la un iubit? Imediat ar fi fost lăsată în pace să treacă, ba chiar ar fi fost urmărită de sâmbetele maliţioase ale poliţiştilor!

Tracy se bucură că mai erau şase persoane înaintea ei. Cei doi poliţişti continuau să verifice bagajele călătorilor, întârziind pe cât posibil controlul, Tânăra simţea că era pe punctul să ţipe.

În sfârşit, în faţa ei mai rămăsese doar o bătrânică liniştita care nu se grăbea deloc, Cu câteva clipe în urma se uitase dispreţuitor la tricou! alb pe care-l purta Tracy. Literele negre şi mari alcătuiau un mesaj provocator: „Când săruţi un fumător, ai senzaţia că săruţi o scrumieră 1”.

În sfârşit, veni rândul fetei. Poliţistul era acelaşi care o verificase ultima dată. Chipul lui se lumină la vederea tinerei.

— Ah! A sosit prietena rechinilor I

— Mă bucur să vă revăd!

Poliţistul îi zâmbi binevoitor şi-şi fixă privirile asupra tricoului.

— Sunteţi adepta campaniei împotriva fumatului?

— Doresc ca mediul înconjurător să nu fie distrus de om. Fumatul este o crimă împotriva vieţii. Îmi pare rău, dar nu am timp de discuţie.

Sunt în întârziere cu două zile. Cred că voi fi aspru certată de căpitanul vasului.

— Vă rog să treceţi, domnişoară Beaumont. Vă cerem scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Dacă veţi avea răgaz, la plecare vă invit la cină.

— Când mă voi întoarce de la Hobart, voi fi moartă de oboseală.

Tracy înşfăca valizele şi se îndreptă spre ieşire, fără să-i de-o timp poliţistului să insiste.

Bunăvoinţă lui o făcu să uite clipele neplăcute de pe aeroport.

De îndată ce ieşi din sala de aşteptare, fata se îndreptă spre parcarea unde trebuia s-o aştepte Bronwyn, colega sa de la laboratorul de biologie marină din Darwin. Aerul umed şi fierbinte de la tropice era greu de suportat. Din fericire, prietena ei se afla lângă maşină şi Tracy lăsă valizele la pământ pentru a-i face semn cu mâna.

Bronwyn veni în întâmpinarea ei.

— Ai întârziat din nou, Tracy! o mustră buno

să prietenă.

— Te asigur că de data asta nu am nicio vină, în urmă cu trei zile, şeful ei îi dăduse o lucrare urgentă şi Tracy fusese obligată să-i telefoneze colegei sale pentru a amâna data sosirii. Până la urmă, reuşise să vină la Darwin având două zile de întârziere. Era abia ora nouă dimineaţa şi Bronwyn îi promisese că o va duce direct în port, pentru o ajunge cât mai repede la echipa de cercetător!

După ce-şi puse bagajele în maşina roşie, Tracy se urcă lângă Bronwyn care porni imediat motorul.

— Ce gros te-ai îmbrăcat! exclamă Tracy observând puloverul qros al colegei sale.

— Nu uita că dimineţile sunt răcoroase.

— La prânz vor fi treizeci de grade! Locuitorii vor înţesa plajele.

Bronwyn se strecura cu abilitate printre mo* şinele de pe şose-a.

V

— De ce ai sosit aşa târziu? Şeful tău îţi la ce mizerii?

— M-a ob! igat *să* redactez lucrarea lui cu privire la scăderea bancurilor de peşti, lot ce – interesează este să apară la televiziune şi să participe la recepţii. Nutreşte mari ambiţii politice.

— Îmi dau seama cum se poartă un tiran cu

subordonaţii săi.

— Nu mi-a dat lucrarea decât în ultimele zile. A trebuit să muncesc zi şi noapte.

Bronwyn încuviinţa dând din cap. Şi ea cunoştea foarte bine frustrarea care-i încerca pe cercetători din cauza că avertismentele ştiinţifice nu erau luate niciodată în considerare de către şefii lor.

— Ştii cine va face parte din expediţie? o întrebă ea pe Fracy.

— Nu, încă nu. Organizaţia n-a avut timp să mă informeze care vor fi ceilolţi membri ai echipei de cercetători. Ce ai aflat de la colegii tăi?

— fclimic.

— În orice *caz,* am încredere în Wili. Sunt sigură că a ales marinari simpatici.

Tracy cunoştea foarte bine vasul de pescuit on, ei aparţinea lui Will Jacobs; de patru ani vensa în fiecare iarnă să studieze rechinii din marea Arafura. Scopul expediţiilor era capturarea unui număr sporit de rechini pentru a fi măsuraţi şi marcaţi, înainte de a-i înapoia mării. În feb! acesta, oamenii de ştiinţă obţineau informaţii pseţioase privind deplasarea rechini

lor, modul lor de reproducere şi bolile de care sufereau. Frecy petrecea o lună pe vas şi se înlO;CEA cpui/aşa pe uscat. De când fusese numită şefa echipei de biologi, îi punea pe toţi io muncă din zori până-n seară. Mesele erau iunie în

grabă şi timpul de odihnă redus! a minimum. Când izbucnea furtuna, cei trei mormăi i se uitau dispreţuitori la biologii care nu le puteau fi de niciun ajutor. Cei şapte participanţi la expediţie se stânjeneau unii pe alţii, deoarece vasul fusese construit pentru o adăposti doar patru persoane.

Tracy era mulţumită de munca ei pe vas, îi plăcea să lucreze în aer liber, departe de atmosfera închisă din laborator unde analiza dar – e obţinute şi redacta lucrările ştiinţifice.

ianarf cercetătoare era plăcut impresionată! o aspectul modern al oraşului Darwin, cu case elegante şi străzi lungi. În anul 1974, în dimineaţa Crăciunului, localitatea fusese devastată de un ciclon. Reconstrucţia se lormmase, iar oraşul se dezvoltata armonios datorită oamenilor care dovediseră o energie remarcooiia. Tracy se simţoa oarecum vinovată de distrugerea aşezării, docarece ciclonul fusese betezet cu numele ei. Colegii o tachinau când furtunc sălta ameninţător vasul de pescuit pe creasta valurilor furioase, spunându-i că numai ciclonul

Fracy este de vină.

Ajunsă în port, maşina se opri pe caes, în fofa vasului de pescuit „Perfidy”, Nava era veche şi avea douăzeci şi unu de metri lungimef i-ar vopseaua albastra era pe ciocuri scorojită, Cabina elba de comanda se înălţă spre mijlocul vasului, iar catargul dhn spericle el cvea un r-aior şi doi

scripeţi în vorru! unor braţe mobile.

Trocy se uita emoţionată la nava ancorata la o Hol. D e şi! nu P ci r ea p 6 a a 1 \ u a à la o o, o să o tuşi nava care o dusese ia întâlnirea cu urnea fascinanta a rechinilor.

Tânăra îşi lua bagajele şi o sărută pe Bronwyn, apoi se apropie de pasarela care ducea!«a bordul vasului, bucuroasa că va pa*3 rr**f’ r*\ * unj de munca fructuoasa.

Ridicând ochii, îl zări pe Brian Roberts făcându-i senin cu mana, Brian era student la biologie marina şi participase la ultima expe-Bine ai venit! e bordul vasului S Dacă aş fi ştiut că va sosi şi ciclonul Tracy, m-aş fi în ternei: în spital, zise tânărul, luându-i valizele.

— Nu este vina mea că ai râu de mare. Biologia marină nu poate fi făcută de marinarii de apă dulce!

— Mi-am ales această profesie şi nu mai pot să renunţ la ea. Te rog să fii mai îngăduitoare cu noi. Fie-ţi milă de sufletele noastre!

Plângerea studentului era întemeiată; ultima dată, toţi membrii expediţiei suferiseră de rău de mare, în afara căpitanului şi a lui Tracy.

Plin de voie bună, Briesn avea douăzeci şi unu de ani, stârnind deseori mânia fetei prin neîndemânarea lui exasperantă. Punând valiza pe punte, el făcu o mutră neajutorată, aşteptând întrebările lui Tracy. Aceasta îşi roti privirile, dar

nu zări pe nimeni. Brian părea singurul pe vas.

— Unde sunt ceilalţi?

%

— Căpitanul este în cabina sa, iar ceilalţi doi marinari sunt pe ţărm după cumpărături. Biologii sunt în port.

— În port? Toată lumea ştie că sosesc astăzi. Peste o oră trebuie să ridicăm ancora.

— Nu ştiu ce să zic.

Tracy îi aruncă o privire nemulţumită: era pentru prima dată că studentul era aşa de tăcut şi de cuminte. De obicei nu răbda să rămână pe vas în timp ce colegii lui se plimbau pe străzile oraşului pitoresc. Va trebui să-i ceară explicaţii lui Wili. Nu era nicio nenorocire că plecarea era puţin amânată.

Cu toate acestea, informaţia lui ariar... – x spfui echipajului stă în cabină în loc să pgătească ieşirea navei în larg o nelinişti pe recv Îi cunoştea bine pe căpitan: era un om priceput, vesel şi iubitor de femei. Uneori, bătrâna lup de mare se enerva şi urla! a marinari, doi supărarea lui nu dura mult timp. Să se fi idro gostit, acum, la bătrâneţe? Era impos bi ce acest seducător neobosit să se lase fermecade ultima lui cucerire.

— Mă duc să-l salut pe căpitan. Trebuie să fie furios că am întârziat. Ne vedem mai târziu.

zise Tracy zâmbind.

După ce bătu la uşă, fata intră în cabina, r,-

clamând

— Bătrâne iup de mare, de ce nu plecăm e Surâsul îi îngheţă pe buze când observă co bărbatul care se uita Sa ea nu era Will.

Căpitanul avea ochii verzi ca marea la tropice şi trăsături aspre. Părul negru, tuns seu a. avea câteva fire argintii. Sprâncene e stufoase îi puneau în evidenţă privirea intensă, iar nasu! uşor coroiat îi dădea un aer mândru. Buze e senzuale şi bărbia pătrată trădau o voinţă de neînduplecat. „Un pirat! Este un pirat” îşi spuse fata.

Bărbatul nu se ridică de pe scaun, cercetând-o fără jenă din cap până-n picioare. Privirea lui se opri asupra sânilor rotunzi pe care-i trăda tricoul mulat pe trup. Fără să-şi ia ochii de ia Tracy, el îşi aprinse o ţigară şi dădu fumul pe nas rata se simţi stingherită, neştiind cum să-şi ceară scuze. Căpitanul păstră tăcerea câteva clipe apoi sppse cu o voce răguşită:

— Nu cred că ai venit să-mi dai o sărutare... Ai întârziat două zile.

— Aşa e, recunoscu Tracy. Îmi pare rău...

— Colegii tăi şi-au făcut de cap în acest

— %

Nu ştiu ce să zic...

El îşi încrucişă braţele să piept, părând nepăsător la eforturile fetei de a fi amabilă. Solid şi bronzat, grosolan şi zeflemitor, căpitanul o scoase din sărite.

— Fii, te rog, amabil, şi spune-mi cum te cheamă. Eu…

— Ştiu, te numeşti Tracy Beaumont. Numele meu este Grant Morgan.

Intimidată de tonul lui arogant, tânăra îşi aminti că Morgan este stăpânul a peste o jumătate din vasele de pescuit din Darwin, La treizeci de ani avea o barcă de pescuit şi în scurtă vreme ajunsese să cumpere câteva vase. Acum, la patruzeci de ani, era temut şi respectat de toţi pescarii d 1 port, având reputaţie de om dur, însă drept şi generos.

Un pescar îi povestise lui Tracy că Morgan îl ajutase când vasul de pescuit i se scufundase în urma unei furtuni. Compania de asigurare refuzase să-l despăgubească şi Grant îi împrumutase un vas până când pescarul putuse să-şi cumpere altul.

Giont Morgan ei a vsnirat de cei pe care-i ajutase, respectat de cei cu care făcea afaceri şi invidiat de bărbaţi pentru succesele sale! o femeie. În jurul lui se ţesuseră deja câteva legende, atât de prieteni cât şi de duşmani. Zvonurile îi atribuiau câte o iubită în fiecare port. Văzându-i că se ridică în picioare, Tracy se înfiora. Statura lui era impresionantă.

— Ai auzit de mine, nu-i aşa?

Fata nu răspunse, gândindu-se cum să iasă din cabină fără să fie nepoliticoasă. De ce Morgan îi

luase locul lui Wit! Jacobs?

— Ce s-a în lom plat cu căpitanul Jaccbs? s interesă ea.

— Este la spital. A – avut o criză cardiacă în urmă cu trei sile. Fii liniştită, viaţa lui nu este în pericol, dar va trebui să se odihnească.

— Când va veni pe vos?

— Nu aşa de curând. În orice caz, nu va mai fi navigator, doar simplu călător.

— Înseamnă că înlocuirealul.

Grant Morgan dădu afirmativ din cap, apoi spuse pe un ton mai potolit:

— Ai timp să-i faci o vizită, îi va face plăcere să te vadă, tot timpul a vorbit de tine.

— N-aş vi ea să – obosesc.

i

— Du-te acum, Până se aduna toţi biologii, te vei întoarce la bordul navei.

Grant lua nişte chei de pe masa şi le cruncă spre Tracy care le prinse din zbor»

— fa maşina mea. Este o Toyota roşie, parcută pe chei. Vom ridica ancora mâine dimineaţă, Plimbă-te prin oraş. Nu te grăbi…

— Mulţumesc pentru maşină, dar voi lua un taxi. Pocite ai nevoie de ea…

— Voi rămâne pe vas. Echipajul se va reuni la prânz. În caz de urgenţă voi împrumuta maşina unui marinar.

Privirea lui era ironică. Lucrând alături de

bărbaţi, se obişnuise să-i pună! a punct când aceştia deveneau prea îndrăzneţi, dar Morgan era un adversar redutabil. Dacă nu va reuşi să se facă respectată de el, va avea de îndurat patru săptămâni de chin.

— De ce stai în cumpănă? Nu ai încredere în mine?

— Nu ştiu de ce eşti atât de amabil cu o necunoscută.

— Îmi place să fiu galant cu femeile.

— Nu mă impresionezi deloc cu gestul tău. Nu toate femeile se lasă uşor cucerite!

— De aceea îmi plac: sunt atât de diferite unele de altele!

Grant o apucă de talie cu atâta repeziciune, încât fata nu mai avu timp să protesteze.

Buzele lui îi pecetluiră gura. Sărutul era pasionat şi tânăra simţi o plăcere neaşteptată în tot trupul. Voinţa îi slăbi, se lăsă mângâiată de mâinile lui. Lipită de pieptul lui, Tracy se miră de intensitatea cu care îi răspundea la îmbrăţişare, în timp ce buzele îi sorbeau cu lăcomie sărutării. Era ceva mă> presus de puterile ei. Era o nebunie, dar corpul ei nu se putea împotrivi dorinţei de a fi dezmierdată. Brusc, ei îşi înălţă capul şi o privi fix în ochi, spunând pe un ton batjocoritor:

— Ai văzut că n-ai putut să rezişti?

Ea vru să-l pălmuiască, dar el II De nse Tâna.

— Nu-mi plac glumele proaste! şopti ea

mânioasă, fără să îndrăznească săi respingă. Braţul lui îi încolăcise talia, iar respiraţia lui fierbinte îi gâdila pielea gâtului.

— Dă-mi drumul! se zbătu tânăra.

— Promite-mi mai întâi că nu mai încerci să mă loveşti! Violenţa este o dovadă de slăoiciune.

— O slăbiciune care-ţi face plăcere, nu-i aşa?

Grant zâmbi şi văzând că fata se mai liniş

lise, se îndepărtă de ea.

Tracy se îndreptă spre uşă, demnă şi îmbujorată la faţă.

— Să nu conduci cu viteză I o sfătui el emu jaf

Fără să se oprească, tânăra urcă pe punte, urmată de Grant.

4

Cum dădu cu ochii de căpitan, Brian îşi întoarse capul, dovedindu i fetei că se simte vinovat, Tracy se întreba ce greşea! a făcuse, încât Grant îl oprise de a se duce pe ţărm cu colegii lui. Oricum, – atitudinea lui spăsita o scutea de glumele nesârote, pe care i le oaresa

!»

V /V./ *1* I *4*

;mei velizele, tenâia coborî scara *ca*: *e* deee

ia cuşeiele membrilor expediţiei şi ale echipajului, Erau şase cuşete suprapuse, dar lipsa de confort nu era o piedică pentru odihnă, în câteva minute, fata îşi puse lucrurile în dulapul

din perete: trei perechi de jeanşi, câteva tricouri, patru şorturi şi şase costume de baie, Rochia de seară o agăţă pe un umeraş, apoi îşi puse un tricou mai lung şi pantaloni scurţi de culcare roz.

Când ţa înapoie pe punte, nu-i mai zări pe Morgan. Satisfăcut în orgoliul de moscul, aceste să retrăsese în cabină pentru a-şi savura victoria. Tânăra îşi spuse că va trebui să fie foarte atentă şi să stea cât mai departe de eh Ceea conta în primul rând era reuşita ştiinţifică. Toyota lui Grant se a fi o pe chei, în faţa navei, şi Tracy se îndreptă spre spital, curioasă 8 c vadă cum se simţea Wili Jacobs.

Încă e! e peculoar se auzea vocea lui bă *n* i f...

raita:

— Mă ţineţi aici închis ca pe un răufăcător I Parcă aş fi naufragiat pe o insulă pustie! Soră, nu te apropia prea tare că mă înfierbânt recede I

l intrând în cameră, Tracy îl văzu pe căpitan în capul caselor, vorbind cu asistenta medicala caredădea medicamentele.

Bătrânul lup de mare exclamă radios:

— Cât de mult mă bucur că te văd! Vino.

fată dragă, să te îmbrăţişez în sfârşit, voi avea cu cine să mă întreţin.

Eşti neschimbat, murmură Tracy apropiindu-se.

Aplecându-se să-l sărute, se miră văzând *că* Wil! este bine dispus, pârând gata să părăsească

patul de spital care-l oprea să guste plăcerile vieţii.

Privirea lui o înspăimântă. Oboseala, durerea şi teama care se puteau citi în ochii lui îi dovedeau că vorbele lui nu erau decât o mască pentru a ascunde suferinţa unui om care văzuse moartea cu ochii.

Tracy se aşeză pe un scaun şi sporovăi bolnavul care simţea nevoia să glumească şi să se loude cu isprăvile sale.

Dacă m-ai fi anunţat că vii, aş fi luat o cameră la hotei.

Eşti bine îngrijit şi aici!

Nu pot să sufăr spitalul! N-am stal în viaţa mea într-un pat mai mult de patru ore. Numai sora este de vină. Nu vrea să-mi dea drumul! Apropo, să ţi-o prezint. Domnişoara Sue Watson, cerberui meu 1

— Tracy Beaumont. Încântată de cunoştinţă. Sora medicală îi strânse mâna, făcându-i semn cu coada ochiului că bo! nevul nu se simte prea bine.

— Domnul Jacobs nu are voie să primească vizite prea lungi Peste zece minute mă întorc.

Wili nu se putu abţine şi spuse pe un ton ironic

bună, mă voi îndura să-ţi dou un sărut

*

IV

Eşti incorigibil, îi zise Tracy surâzând.

După ce soro ieşi din încăpere, Will îşi lăsă capul pe pernă. Era epuizat. Fata simţi o strângere de inimă văzându-l cât de mult suferise îl cunoscuse în plină vigoare, gata oricând să glumească, încă din prima zi o tratase ca pe fiica lui şi ea se lăsase tachinată, răspunzându-i printr-o vorbă de spirit. Expediţiile pe mare se desfăşuraseră întotdeauna sub semnul bunei înţelegeri dintre ei.

Acum, Tracy se simţea stingherită. Durerea şi neliniştea pe care el căuta să le ascundă, îi provocau o senzaţie ciudată de jenă.

— Cum te simţi, Will? îl întrebă ea, mângâindu-i braţul.

— Putea fi me-i rău, era aproape să mor. Eram pe vas. Noroc că Grant m-a prins în braţe. Dacă nu era lângă mine, aş fi căzut în apă!

rea cu Grant Morgan. Will înţelese că Grant fusese îndrăzneţ cu ea.

— L-ai cunoscut deja pe Morgan? Nu mă surprinde că nu-ţi place de el.

— Nu i-am căzut la picioare, aşa cum se aştepta. Are o impresie prea bună despre sine.

— Nu eşti prima victimă a farmecului său Aşa cum te cunosc, sunt sigur că t-ai tras dou – palme pentru a-l pune la punct.

Tracy râse amuzată. Will nu era departe de adevăr.

— Cred că face karate. Mi-a prins braţul cu

uşurinţă. Recunosc că numai călugăriţele or putea fi indiferente faţă de acest bărbat seducător.

— Ai procedat cu înţelepciune, draga mea!

Tracy observă că el dădea semne de oboseală şi se hotărî să pună capăt vizitei.

— Nu ai pentru ce să mă feliciţi… Este timpul să plec. Nu vreau să mă certe sora. Mă voi plimba prin oraş, apoi mă voi întoarce pe vas. Grant mi-a împrumutat maşina şi n-aş vrea să-l fac să creadă că am stricat-o.

Fata se ridică şi-l sărută pe frunte pe Will.

— Odihneşte-te acum. Când ne întoarcem, să fii pe chei.

— Mă plictisesc aici! Nu poţi să-mi aduci o sticlă de whisky?

— Ai înnebunit?

Sora tocmai deschisese uşa şi făcu ochii mă îi.

— Fiţi fără grijă, îi spuse Tracy. Nu-i voi îndeplini această dorinţă.

— Mă bucur că sunteţi conştientă de pericolul pe care-l reprezintă băutura pentru pacient. Din păcate, alţii au cedat rugăminţiie

lui.

Will zâmbi ca un copil care fusese prins făcând o poznă.

Tracy îl fulgeră cu privirea.

— N-ai minte deloc! Pe cine ai rugat să-ţi

21

proşti, nu-i aşa?

Sora încuviinţă dând din cap şi Tracy înţelese bine cine fusese vinovatul; Brian Roberes 1 Pentru aceasta fapta ruşinoasa fusese consemnat la bordul vasului.

— Un tânăr roşcat, cu trăsături de adolescent?

— Da, el e, recunoscu sora. Căpitanul Morgan a urlat aşa de tare la el, încât *a* ridicol tot spitalul în picioare I

— Grant i-a surprins în timp ce-mi strecura o sticâă sub saltea! bodogăni Wiii nemulţumit

De aceea cu fost nepoliticos Morgan cu mine, sousc Tracy.

e *i*

— N-ai nicio vină. Întâmplarea a avut loc ieri.

Brian face parte din echipa mea. Chiar dacă nu l-am ales eu, sunt responsabila pentru faptele s-ale.

Căpitanul Morgan era foc şi pară pe ol, interveni sca.

Îl voi face să regrete amornic, adaugă

— Nu fi aspră cu el, o rugă Will, Nu-i vina lui, eu l-am îndemnat să-mi aducă băutura. Grant l-a pe – fpsit destul.

— Morgan nu are nicio putere asupra lui Brian. Eu sunt şefa lui.

— Da, draga mea, dar Grant este căpitanul vasujui. Să nu te cerţi cu el... îţi *ml* faccduşman primejdios.

Tracy se uită cu dragoste la bătrânul cere

fusese întotdeauna bun cu ea. În orice împrejurare se sfătuiseră împreună înainte de a iuc o decizie importantă. Cu Grant, lucrurile se vor schimba: autoritatea şi îngâmfarea noului căpitan vor fi obstacole majore în calea înţelegerii lor.

Fata îi ură însănătoşire grabnică şi-i făcu eu mă na

Deşi avea la dispoziţie câteva ore, întârzie în oraş, dorind să revină cât mai repede ia bordui navei, pentru a vedea cine sunt eliaâţi biologi din echipă. După Incidentul din

Morga

.c-a faţa de căpitan. Ce bine ar fi doc a speranţele ei se vor împlini.

Urcând ia bordui vasului, dezamăgirea ei imensă.

CAPITOLUL II

Echipajul era adunat pe puntea din spate. Tracy recunoscu imediat silueta înaltă a lui Vivian Doherty.

Dacă zvonurile care circulau pe seama ei erau adevărate, Tracy avea o lună de infern.

Vivian era deja în centrul atenţiei bărbaţi or de pe vas, strânşi în jurul ei ca nişte trântori în jurul unei regine. În şort şi cu o bluză străvezie, îşi unduia formele perfecte ale corpului zvelt. Pletele roşcate erau împletite într-o coadă care-i cădea până Să şolduri.

Funcţionară ia Ministerul Transporturilor,

secţia Nave de pescuit, Vivian îşi făurise o reputaţie de arivistă fără scrupule, folosindu-se de toţi bărbaţii întâlniţi în cale. Toată lumea era la curent cu numeroasele ei aventuri şi cu certurile înfiorătoare declanşate în familiile apaent onorabile.

Printre altele, reuşise performanţa de a-i transforma pe membrii unei expediţii ştiinţifice pe mare în beţivi înverşunaţi, după care îi părăsise fără nicio remtiscare.

Pe o nova, fiecare pasager trebuia să se poarte cât mai firesc cu semenii săi „o! tfel lipsa de spaţiu ducea! a certuri dramatice. Vivian ţinea cu orice preţ să provoace scandal, oriunde se afla.

Nimeni nu acorda atenţie apariţiei lui Tracy oare-şi frângea degetele de ciuda că Vivian era la bordul vasului. În acelaşi timp, ideea că însuşi Morgan era! a bord şi avea de pătimit din cauza1 ei, dădea o speranţă neaşteptata fru

i moaşei roşcate.

Vivian fu primo care o zări pe Tracy şi se întuneca la faţa, nefiind obişnuită să aâbă o ivală.

Tracy îşi roti privirile dar nu-l zări pe Brian, căruiea voia săi pună în vedere să nu mai foca vreo greşeala, fiindcă risca să şi piardă

! ocul în echipa.

— Tracy! exclamă Dick French. Ai sosit, dar nu este încă furtuna. N-ai vorbit cu meteoroogii

Dick se apropie de ea şi o luă în braţe,

sărutând-o pe obraji. Lung ca o prăjina, dar prietenos, secundul navei adăugă ironic:

— Tot aşa de mică ai rămas. Trebuie să mănânci mai mult *ca* să creşti mere!

Celălalt marinar îi surâse de departe, Tom era tăcut, dar extrem de amabil. Pe jumătate indian, pe jumătate chinez, nu fusese nicio zi şcoal

— Înţ-a lui ia bord constituia un sprijin per;nonent pentru Trecy.

Dick făcu prezentările, începând cu Vivian c-are-i adresa lui Tracy un surâs mieros, păstrând o privire rece.

G! en James era cei de-al treilea biolog de pe vas. Scund şi brunet, avea un surâs timid şi părea la fel de tăcut ca Tom.

Tracy îşi spuse că va putea să-şi strunească oamenii. Vivian nu era leneşă şi se pricepea la pescuit, iar Brian era destul de ascultător. Singurul pe care nu – cunoştea era Glen James.

— Este prima ta expediţie?! întrebă Tracy.

Glen se înroşi în obraji şi răspunse:

— Am pescuit rechini, macrouri şi ton roşu în golful Lincoln. Am lucrat pe un pescador de creveţi.

— Vei face acelaşi lucru şi acum, îl încuajă Tracy, bucuroasă că echipa era formată în oameni cu experienţă.

— Ştiu că faci expediţii pe mare, se adresă ea Vivianei. Ai pescuit rechini?

— Oh, nu numai rechini ci şi pescari. Am trudit oriunde m-am aflat.

Tracy nu consideră că este momentul să-i facă vreo observaţie, dar vorbele frumoasei roşcate erau destul de îndrăzneţe. Brusc, trăsăturile acesteia se transformară. Privirea ei dei provocatoare bărbat îşi făcui întorcându-se, îl zări pe Grant Morgan.

— Te rog, domnişoara Beaumont, să mă urmezi, Avem ceva de discutat, îi spuse e! cu o voce grava.

Amuzata de tonul lui oficial, Tracy se supuse rugăminţii lui. Ce urmarea Grant? Nu putea, fireşte, să fie ursuz pe toată durata expediţiei…

9 t în calitate de căpitan, trebuia să vegheze ca atmosfera pe vas să fie amicala.

În cabina, ei se aşeza pe un scaun, fâcându-i semn tinerei să la tac pe marginea patu lui. Prin hufcicu se vedea portul însorit.

Tracy era hotărâtă să nu cedeze şi să-l în frunte pe Morgan. Nu mai putea să – certe pe Brian deoarece Grant avusese grija să-S pedepsească, dar, de acum înainte, îi va pune în vedere că ea este şefa expediţiei ştiinţifice.

Înainte de a vorbi, Grant o învâiui pe Tracy cu o privire seducătoare* sporindu-i stârnenealc.

Cum se simte bătrânul Will? se interesă el.

Fata rămase surprinsa de tonul amabil a*;apitanu! nu

— Este speriat de moarte, dar a rămas la fel
H**
de trăsnit. Acum se ceartă cu sora.
— Will are o fire înflăcârată. Ai aflat că

Brian i-a adus o sticlă cu băutură?
— Da. Will a avut tupeul să-mi ceară şi mie acelaşi lucru. Mă mir că n-a ştiut ce caracter am! Noroc că Sue Watson este vigilenta. M* s-a părut că soro îi acorda o îngrijire speciala.
— Mi se pare firesc.
— De ce?
— A fost nevasta lui! Sue i-a suportat nazurile. Este mult mai tânăra ca el. Acum este văduvă pentru că i-a murit ultimul soţ.
Îracy făcu ochii mari de uimire. Will nu-i
*
mărturisise niciodată că fusese căsătorit Fata crezuse că el este celibatar, preferând libertatea unei căsnicii împovărătoare.
— Te miri că Will a fost însurat? Bătrânul lup de mare este un mare crai. Stai să număr. Una, două, trei, patru, cinci... A avut cinci neveste. Sue Watson a fost a doua sau a treia. Nu-mi amintesc bine. Nu m-am interesat prea mult de viaţa lui particulară.
— A fost cam uşuratic, comentă fata, iritată de caracterul schimbător al lui Will.
— A suferit mult. Fiecare despărţire i-a zdrobit

inima. În sfârşit, problemele lui nu mă privesc în acest moment. Ce părere ai de echipa de cercetători?

— Brian a pornit cu stângul. Dacă nu se cuminţeşte, îl vom debarca în primul port.

— Este uşor de recuperat. Am încredere în talentul tău de a-l ţine sub observaţie. Cum vei proceda cu vampa noastră?

Tracy izbucni în râs.

— O voi pune la treabă, n-aveo nicio grijă, fu trebuie să te fereşti de farmecele sale. Sper se fii la înălţime, căpitane!

Era o lovitură sub centură şi fata aştepta ngrijorată replica lui, dar Morgan se feri să-i dea un răspuns, preferând să schimbe subiectul.

— Will mi-a spus că eşti foarte pricepută şi că ai spirit de organizatoare. Te-a lăudat că ai multă autoritate faţă de membrii echipei de biologi, a v

Complimentul neaşteptat o lăsă pe Tata cu gura căscată, O nouă întrebare a lui Grant o scoase din încurcătură.

— În celelalte expediţii aţi mers întotdeauna spre vest?

— Aşa e, de aceea am ales acum alt traseu.

Will ţi-a vorbit de el?”

— Vom discuta mai târziu, cu harta în faţă.

Ai rău de mare?

— Să anunţat vreme proastă?! exclamă fata. Ultima dată am fost nevoiţi să ne adăpostim în

port mai mult de două săptămâni.

— Ai venit cu ghinion: meteorologii prevăd furtună pentru zilele următoare. Sper ca tâmpus frumos să revină cât mai repede.

— Mă agasează glumele nesărate la adresa mea. Nu eu aduc furtuna.

— Singura neplăcere o vom avea în cazul că ai rău de mare; Vivian va fi liberă să-şi facă de cap!

Tracy îi destăinui că este obişnuită cu furtunile şi că va veghea asupra comportării lui

Vivian.

Grant nu suportă ca ea să se ocupe de disciplină.

— Atâta timp cât eu sunt căpitanul navei, nu vei putea împărţi conducerea cu mine. Eu nu sunt Will.

Tracy vru să-i dea peste nas, căci prea se ţinea mândru, dar el nu-i dădu timp să-şi pună gândul în practică.

— Nu interpreta greşit spusele mele, căci nu vreau să-ţi ştirbesc autoritatea. În alte împrejurări, nu mi-aş fi permis să fiu atât de categoric. Trebuie să înţelegi, însă, că în situaţia netuală...

Pentru a-i confirma temeinicia argumentelor, hohotele de râs ale bărbaţilor strânşi în jurul lui Vivian se auziră până în cabină.

— S-ar putea, continuă Grant, să fiu obligat să am grijă de domnişoara Doherty, Mă voi ocupa de

respectarea disciplinei pe vas, lăsându-te să te consacri muncii. Vei fi mai liniştită.

— Cred că…

— Am dreptate, nu-i aşa?

Fata înclină din cap şi el adăugă pe un ton mai blând:

— Vom avea ocazia să discutăm despre problemele ivite şi îţi propun să ne întâlnim în cabina mea. Aici va fi linişte. Sper să stai bine pe pat.

Remarca lui era involuntară, dar tânăra se simţi jignită şi replică imediat:

— Este o idee proastă! Vom da naştere la bârfe îngrozitoare.

— ţi-e teamă că-ţi strici reputaţia?

— Reputaţia mea este mai presus de zvonuri, însă vreau să-mi păstrez autoritatea de care mă bucur în faţa echipei de cercetători. Nu om timp să dau explicaţii pentru a risipi răutăţile lansate de Vivian.

— Orice dialog cu colegii tăi îţi va aduce necazuri. În sfârşit, sunt de acord să ne întâlnim în altă parte. Gândeşte-te şi găseşte o soluţie. Până mâine, oamenii din echipai şi b’ O* Sogii sunt liberi, cu excepţia lui Brion, le invit la cină. Vom avea prilejui să discutăm pe îndelete.

Trocy nu ru impresionată ce politeţea lui lantă şi căută să-şi manifeste indiferenţa faţă de persoana lui.

— Mulţumesc, dar prefer să mo odihnesc. Mă voi culca devreme, fvjjj cred că vei dormi liniştita, deoarece vei fi trezită de tămbălăul făcut de bărbaţi la întoarcerea lor pe navă. Îţi urez noapte bună.

Tracv bănui că ei se bucurase că scăpase de ea, deoarece era aşteptat de o altă femeie. Era firesc să-şi petreacă ultima noapte pe uscat, în compania unei iubite.

— Vor reveni atât de beţi încât vor adormi repede, Numai sforăiturile mă vor deranja.

— Mâine se vor scula mahmuri şi vor avea probbme cu stomacul.

— Se anunţă vreme rea?

— Da, doar pentru câteva zile. Furtuna va veni doar dacă timpul se înrăutăţeşte la vest de insulele Wessel.

Grant se apropie de masa pe care se aflau hărţile.

— Să ne uităm puţin la itinerarul pe care-l vom străbate.

Tracy examină, fascinată, hărţile marine pe care le studia cu atenţie de când brăzda mările din nordul Australiei. În vederea călătoriei, îşi făcuse rost de o documentaţie bogată şi era curioasă să vadă părerea lui Morgan, recunoscut pentru experienţa lui vastă în domeniul navigaţiei.

insulele Wessel alcătuiau un arhipelag care se întindea la nord de ţinutul lui Arnhem, cei mai

îndepărtat punct din nordul Australiei, între golful Carpentaria şi marea Arafura. Arhipelagul îşi luase numele de la corabia Wessel, care explorase regiunea în anul 1637, alături de vasul Klem – Amsterdam. O altă expediţie, cea din anul 1623, le numise insulele Speolt, după căpitanul navei.

Regiunea era străbătută de vasele indoneziene şi australiene în căutarea rechinilor negri. Tracy dorea să cunoască mai bine modul de viaţă al acestei specii aflate în pericol de dispariţie. Ultimul ei raport ştiinţific atrăsese atenţia asupra scăderii numărului de exemplare şi recomandase interzicerea pescuitului, pentru a permite să se repopuleze zona.

Aplecat deasupra hărţii, Morgan îi arătă itinerarul cu degetele sole groase, caracteristice unui pescar încercat. Tracy urmări cu viu interes punctele de pe hartă.

Din portul Darwin, vasul „Perfidy" se va îndrepta spre nord, va trece prin dreptul insulelor Vernon, traversând golful Van Diemen şi strâmtoarea Dundas, pentru a ajunge în marea Arafura. De aici, se va îndrepta spre est de-a lungul coastei de nord a Australiei, până la insulele Wessel.

— Aici se află Gugari Rip, o strâmtoare îngustă între insulele Guluwuru şi Raragala. Dacă vremea se schimbă, ne vom putea aventura să o străbatem, zise Morgan, Este vorba de o trecere

periculoasă între stânci abrupte. Dacă sunt valuri mari, un vas mic ca al nostru poate să se lovească de stânci.

Ochii lui străluceau la gândul că va trebui să-şi dovedească priceperea de marinar.

— Vasele de pescuit creveţi sunt mai puternice şi nu au dificultăţi să treacă pe aici, dar noi trebuie să ţinem cont de starea* vremii. Dacă nu vom putea străbate această strâmtoare, vom fi nevoiţi să ocolim capul Wessel şi să trecem de insulele Cunningham. După ce vom lăsa în urmă insulele Wilberforce, vom intra în golful Melville şi ne vom opri în portul Gove pentru aprovizionare, Nu vom încărca vasul cu multe alimente, căci escala ne va permite să ne aprovizionam.

Tracy îşi aduse aminte de trecutul zbuciumat ai îraeslor insule enumerate de Grant: lupte de cucerire între olandezi, portughezi, chinezi şi englezi.

Toate insulele fuseseră botezate pentru ultima oară în urma expediţiilor lui Matthew F lin – ders din anul 1803.

— Ştii istoria numelor acestor insule? îl întrebă ea pe Grant.

— Nu.

Flinders le-a botezat cu numele luate din îi sta de notabilităţi ale Companiei indiilor Orientale, într-o zi din luna februarie, un căpitan meiiaiezian oare pescuia creveţi de mare a venit să-l vadă.

Căpitanul, care se numea Pobasso, afirmă că e! descoperise ţinutul lui

Arnhem cu treizeci de ani în urmă, astfel că Flinders i-a dat numele lui unei îrsule din arhipelag, deşi autorităţile britanice nu s-au arătat prea entuziasmate de această denumire.

— Exploratorii n-au făcut decât să schimbe numele dat de predecesorii lor, remarcă Morgan, dorind să fie răsplătiţi de ţările din care proveneau, fără să le pese că alţi navigatori trecuseră deja prin acele locuri, lui gros, îi arătă fetai un punct pe hartă în apropiere de capul Wessel.

— Insula de aici poartă numele de Marchinbar cor băştinaşii îi zic Ermibiga.

— Ce înseamnă aceasta pentru ei?

Grant nu avu timp să-i răspundă; uşa se dechise brusc şi o tânără blondă, mlădioasă şi drăguţă, intră în cabina.

— Gront, iubitule! exclamă ea pe un ton mieros.

Observând-o pe Tracy, necunoscuta se opri.

— Îmi cer iertare, am crezut că eşti singur…

— Me! issa, ţi-o prezint pe Tracy Beaumont, doctor în biologie marină, şefa echipei ştiinţifice de pe vas, Tracy, ea este Meiissa Stewart

Tracy îşi ceru scuze şi ieşi din cebină, întrebându-se cine era blonda care i se adresase lui Grant pe un ton familior.

Peste câteva minute, Meiissa opâru pe puntea vasului, la braţul lui Grant, Căpitanul îi anunţă pe toţi că sunt liberi să se ducă pe ţărm, cu excepţia lui Brian Roberts, avertizându-i:

t

— Să nu faceţi prostii i Nu admit să vă îmbătaţi! Mâine, vom pleoa în zori, oricare ar fi vremea, Domnişoara Beaumont vrea să se odihnească. Este interzisă gălăgia pe vas.

Privirea lui se opri o clipă asupra Vivianei care stătea de vorbă cu Dick French, la câţiva metri depărtare, Tracy observă că Vivian se uita curioasă! a Meiissa, fără să dea atenţie vorbelor lui Morgan.

După ce căpitanul şi tânăra lui însoţitoare coborâră pqsarela, membrii expediţiei se repeziră la cabine să-şi schimbe ţinuta, scoţând chiote de bucurie.

Tracy se sprijini cu coatele de balustradă, admirând cerul împurpurat al apusului. Briza mării ti răcorea pielea transpirată.

Brian Roberes aştepta până când ceilalţi coborâră pe ţărm şi se apropie de Tracy.

— Morgan este un prefăcut: îmi face mie morală, în timp ce el se plimbă cu o fată mult mai tânără decât el!

— Poate că este chiar fiica lui. Nu are acelaşi nume cu el, dar cine ştie…

— le înşeli. Tatăl ei este renumitul politician

Mei Stewart care lucrează în cadrul Direcţiei marine din nordul Australiei. Morgan face afaceri cu el, d>ar lumea spune că mai mult îl interesează fiica lui. Oricum, gusturile nu se discută…

„I

— Uite cine vorbeşte! Faci pe indignatul în loc să-ţi crape obrazul de ruşine! Nici nu vreau să-mi amintesc de sticla pe care voiai să i-o dai lui Will. Nu se poate bazo nimeni pe tine. Te previn că la prima abatere, vei fi debarcat în primul port!

Brian făcu o mutră acră, fără s-o impresioneze prea mult pe Tracy care regretă că în expediţia anterioară fusese îngăduitoare faţă de el, făcându-i o caracterizare favorabilă. Astăzi, era răsplătită cu nerecunoştinţă de către tânărul nesăbuit. Cel puţin îl prevenise să se abţină de la alte prostii.

— Fii sigur că nu voi lăsa ca expediţia să sufere din cauza isprăvilor tale. Ai grijă cum te porţi!

Tonul ei era extrem de serios şi Brian dădu din cap roşind, N-avea decât să fie mai prudent şi să se abţină de la găume proaste, pentru a nu fi exclus din echipă.

— Pentru czi ajunge, zise Tracy, Vreau să mă duc la culcare. Voi încerca să adorm înainte ca hoarda de beţivani să se întoarcă.

După ce făcu un duş se întinse pe pat, dar somnul nu se lipea de genele ei. Imaginea lui Grant Morgan continua s-o obsedeze. Cine era

Meiissa? Gelozia o încerca, mai ales că Vivian era la pândă să pună mâna pe Morgan. Tracy nu era mulţumită de părul ei blond. Ce plete frumoase avea Meiissa! Un poet ar fi putut scrie că părul ei este „asemenea mierii de pădure”.

Lumea o considera pe Tracy drăguţă, dar ea nu avea ţinuta mândră a Vivianei, nici eleganţa preţioasă a Melissei.

Ce farmece puteau să aibă ochii ei albaştri, nasul cârn şi gura mică? Mulţi bărbaţi îi aduseseră laude pentru picioarele ei, dar Vivian avea un trup suplu mult mai atrăgător...

Tracy încercă să-şi domine simţămintele: nu câştiga nimic dacă pizmuia toate femeile! Nimeni n-ar fi bănuit că are o asemenea slăbiciune, deoarece buna dispoziţie şi firea comunicativa făceau din ea o persoană deschisă şi plăcută. Totul se întâmplase din cauza lui Grant, oare o tulburase prin atitudinea lui autoritară. Ce frumos ar fi ca el să o sărute!

Fata adormi visându-l pe chipeşul căpitan, fără să fie deranjată de gălăgia bărbaţilor, dar se trezi după o oră.

Şoaptele unei: conversaţii se auzeau pe puntea vasului, Tânăra recunoscu vocea Melissei.

— De ce trebuie să pleci, dragul meu? O lună este destu! de mult. Îmi va fi tare dor de tine.

Tracy consideră că tonul mieros al blondei era patetic şi fals. Morgan nu prea ştia să-şi aleagă

iubitele!

— Se poate să stăm mai mult de o lună, davremea va fi urâtă.

— De ce nu numeşti pe altul în locul tău?

Îmi va fi dor de tine, dragul meu! Mă plictisesc când nu eşti cu mine şi mă simt singură.

Se lăsă tăcerea. Tracy era furioasă că Morgan nu o lăsa să se odihnească. De ce nu-şi ducea iubita în cabina lui?

Bărbaţii dormeau tun, sforăind, numai ea nu putea aţipi, Ce rău îi părea că nu se dusese pe ţărm. Cel puţin acum n-ar fi auzit cuvintele Melissei.

— Grant, de ce nu mergem în cabina ta? Este târziu şi mâine voi avea o zi grea.

— Te rog.

— Nu, îţi mulţumesc pentru această searc minunată, Du-te! a culcare.

Tracy nu putea crede că Grand Morgan refuza să facă dragoste cu Melissa. Acesta era faimosul Don Juan al portului Darwin? Mov degrabă părea o domnişoară nevinovată.

Voceo Melissei se auzi din nou:

— Nu ţii la mine. Eşti rău în seara asta.

— Meiissa, nu întinde coarda prea tare. Vrei să schimb foaia? Dacă nu te duci imediat acasă, îţi dau o palmă care se va auzi până la ţarm.

Nu vei îndrăzni să mă loveşti! Te spun tatii!

— Sunt sigur ca el îmi va mulţumi!

Tracy auzi o plesnitură. Cine fusese pălmuit?

Curiozitatea ei fu imediat satisfăcută.

— Au, m-a durut! se văită Meiissa.

— N-a fost prea tare. Ac ura, du-te acasă. Vei putea plânge în voie. Ţâam spus că o lună sunt ocupat cu expediţia. Nu mă interesează nimic altceva, ai înţeles?

— Promite-mi că mă vei căuta la întoarcere.

— i voi întâlni pe tatăl tău la Gove şi e! îmi va spune dacă ai fost cuminte.

Meiissa izbucni în hohote de râs.

— Ştii foarte bine că sunt cuminte, în afară de cazul când sunt cu tine.

„Ce mincinoasă”, îşi spuse Tracy. Cum putea Morgan să aibă încredere într-o prefăcută? Paşii ei se auziră din ce în ce mai slab, semn că Meiissa îl ascultase pe Grant.

Tracy nu reuşi să adoarmă. Gândurile nu dădeau pace. Foindu-se neliniştită în pat, tânăra se hotărî să facă o cafea. După ce se îmbrăcă, se îndreptă spre bucătărie. Vasul se legăna uşor şi fata îşi zise că de data aceasta expediţia va fi într-adevăr presărată cu perî

*

pecii.

După ce aprinse reşoul cu gaz, căută cafeaua în dulap şi scoase o ceaşcă. Când turnă băutura, fu surprinsă să audă vocea lui Morgan:

— Toarnă-mi şi mie o ceaşcă.

Tracy tresări speriată, dar îşi ascunse emoţia, punând pe masă o altă ceaşcă.

— Am crezut că dormi, zise ea.

— Mă simt întotdeauna nervos înainte de ieşirea în larg. Nu ştiu de ce nu m-am obişnuit cu ieşirile pe mare.

Fata se gândi că Melissa nu fusese un remediu eficace pentru nervozitatea lui şi se grăbi să-l întrebe:

— De când faci pe căpitanul? Mă mir că proprietarul atâtor vase de pescuit este nevoit să muncească la bordul unei nave… Nu eşti prins cu treburile firmei?

— Din când în când simt nevoia să mă întorc pe mare. De ce nu dormi? Te-ai odihnit atât de bine?

— Da. M-am trezit complet refăcută. i

Tânăra nu îndrăznea să-i spună că auzise conversaţia cu Melissa. Grant bănuia ceva, dar ptеferă să tacă, privind-o gânditor.

Tracy era fascinată de mâinile lui cu degete noduroase şi-şi imagină că dezmierdările lor ar putea s-o înfioare. Pentru câteva clipe, se lăsă purtată de visare şi respiraţia i se acceleră. Brusc, îşi dădu seama că el remarcase că ea îşi întredeschisele buze, O

cieie răvăşite şi-şi îndreptă privirea spre uşă deşi nu îndrăznea să se ridice de pe scaun, Grant

îi paralizase voinţa.

Din fericire, el sorbi câteva înghiţituri de cafea şi fata respiră uşurată.

— Fii atentă cum te porţi, o avertiză Grant fixând-o cu privirea. Inima tinerei bătea speriată.

— La ce te referi? îngăimă Tracy.

— Nu mă face să-mi schimb părerea despre tine.

— Nu te înţeleg.

— Bărbaţii pot interpreta atitudinea la ea fiind provocatoare. Dacă nu doreşti să fii sărutată, abţine-te de a ofta!

— Ai înnebunit?

Fata îl fulgeră cu privirea pentru a-l ime departe de ea.

Grant nu făcu nicio mişcare, dar continuă să se uite insistent la o o

— Te-am prevenit pentru binele tău. Nu eşti o uşuratică, dar purtarea ta ar d>a naştere la confuzii regretabile.

Morgan se uită la ceas, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Era atât de înolt şi solid, încât avea impresia că ocupă toată încăperea.

— Voi dormi o oră. Te sfătuiesc să faci la fel. Vom fi destul de zgâlţâiţi când vom ridica ancora şi nu vom mai avea vreme de odihnă.

— Să nu-mi reproşezi că valurile mari sunt din cauza mea!

— Furtuna se va domoli când vei şti cu

crfevârar ce doreşti în viaţă. Fii mai hotărâta!

— Începi *să* mă scoţi din sărite! Ştiu foarte bine ce urmăresc în viaţă. În niciun caz nu am pus ochii pe tine!

Fracy se ridică şi, spre surprinderea ei, Grant se întoarse şi se apropie, privind-o cu intensitate.

— Sp une-mi căpitane, Căpitane Morgan! şopti el ameninţător, Dacă nu mă asculţi, vei avea necazuri.

Fata nu găsi nicio replică pe măsură. Trecură câteva clipe, fără ca el să-şi desprindă privirea de la chipul ei, Fără îndoială că o dorea, Tracy nu mai rezistă ispitei şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l pe buze.

Grant îşi înălţă capul, spunându-i pe un ton zeflemitor:

— Mă bucur că ai revenit la sentimente mai bune.

Pur şi simplu îşi bătea joc de ea I Tracy nu avu puterea de a deschide gura şi-l urmări ieşind din cabină, Pe obrajii fetei lacrimile se scurgeau ca nişte boabe de rouă.

CAPITOLUL ill h zori, vasul ieşi în larg. Perfsdy părăsi portul şi se îndreaptă spre nord, ieşind din golful Darwin, epoî căpitanul învârti timona spre dreapta pentru a merge de-a lungul coastei. La tribord, soarele împurpurase norii scâmoşaţi care păreau nişte păsări uriaşe mânate de vânt

Marea deveni mai agitată şi vasul se clătina ameninţător, dar căpitanul ştia să-i păstreze echilibrul, conducându-l spre ţinta propusă. Vântul bătea în rafale şi aducea perdele de apă care măturau puntea. Aerul era încărcat de sare şi mirosul de iod alterna cu cel de motorină arsă care venea de pe coşul vasului.

Ocupată cu verificarea aparatelor ştiinţifice, Tracy nu dădea importanţă mişcărilor dezordonate ale navei. Ceilalţi pasageri, cu excepţie ui Grant, erau mahmuri după cheful din ajun şi abia se ţineau pe picioare.

Grant era la timonă şi avea privirea o.ţntită a orizont, înfruntând marea furioasă. Unul câte unul, membrii echipei îşi făcură apariţia pe punte pentru *a* se obişnui cu tangajul. În cabine era mult mai periculos, spaţiu! închis accenrerea seara zeul din sud-est se potoli. Cei mai rezistenţi dintre bărbaţi veniră în bucătărie şi mâncară nişte oua fierte, apoi se duseră la culcare.

În încăpere nu mai rămăseseră decât Tracy şi Grant aşezaţi faţă-n faţă, atenţi să nu-l lovească pe Brian Roberts, întins pe jos şi gemând din cauza râului de mare.

Tracy mâncă puţin, ştiind că nu trebuie să-şi încarce stomacul pentru a rezista mai bine hulei.

Căpitanul mâncă cu poftă, ca un om care – făcuse pe deplin datoria. De când părăsise portul, se purta mai puţin autoritar, lăsându-i pe bărbaţi

să depăşească greaţa şi durerea de cap.

În afară de faptul că o atenţionase pe Tracy că numai ei putea lua hotărâri importante pe vas, fata remarcase că nu făcuse nimănui nici măcar o observaţie.

Pe moment, singura libertate de care se bucurau membrii expediţiei era să se aplece peste balustrada zguduiţi de spasme. Grant nu-i ironiza, deoarece trebuia să petreacă o lună în tovărăşia lor şi spiritul de înţelegere trebuia să domnească pe vas.

— Nu ai râu de mare? o întrebă el pe Tracy.

— De data asta, nu. Cu doi ani în urmă, am zăcut ca Brian, sub masă!

Tânăra evită privirea lui şi se aplecă observând că Brian avea ochii sticloşi şi maxilarele

Dacă marinarii arătau mai bine, biologii continuau să geamă neputincioşi. Era inutil săi pui la muncă până a doua zi, Frumoasa Vivian era întinsă în cuşeto să nedorind decât să doarmă puţin. Glen James, întins pe punte, respira cu greutate. Dacă vor reuşi să se odihnească, mâine vor începe pescuitul, îşi spuse Tracy. Cu condiţia ca vântul să scadă în intensitate.

— De ce te tachinează colegii în legătură cu furtuna?

— Nu eşti convins că numele meu nu are nimic de-a face cu uraganele? Meteorologii obişnuiesc

să dea nume feminine acestor teribile dezlănţuiri ale naturii, în orice caz, nu m-am aşteptat ca Tom să aibă rău de mare.

— N-a vrut să asculte şi s-a îmbătat! Le-am spus tuturor că previziunile meteo sunt proaste, dar nimeni n-a renunţat să se ducă pe ţărm.

— Nu poţi să le ceri oamenilor să nu se distreze înainte de a petrece o lună pe mare…

— Tom nu este superstiţios, altfel nu s-ar fi îmbarcat ştiind că eşti pe vas.

— Din fericire, eu n-am băut nimic. Brian…

— Roberts ştia că i se va face rău când vasul va ieşi în larg. Am prevăzut că toţi vor suferi de rău de mare şi n-am pus o picătură de alcool în gură. Este bine că furtuna i-a zgâlţâit puţin. În feiul acesta se vor obişnui cu vaâu. – iie înalte şi cu vântul, De fapt, aşa s-au cunoscut rrno; o echipa unita. Suferinţa s-a apropiat.

Frecy recunoscu în sinea ei că ei are dreptate, deşi modul lui de a vedea lucrurile aducea cinism.

Nici privirile lui insistente nu-i plăceau deloc. De ce o tortura, crezând că este cochetă? Şi ca – abiii aştepta să fie sărutată?

— Eşti dezamăgit că nu zac în cuşetă ca Vivian?

— Nu sunt dezamăgit, ci mă mir că eşti atât de rezistenta! Ai crescut în ochii membrilor expediţiei, Nimeni nu-ţi va contesta poziţia de ider.

— Întotdeauna am fost respectată de echipele

de cercetători, fără să fiu nevoită să fac acte de bravura sau să dau dovada de sadism.

— Nu pun la îndoiala autoritatea şi pricepeea fără eşti la fel de rece şi de oalmă?

— Da, desigur…

De aceea eşti singura.

De ce o provoca la orâce pas? Ochii lui o cercetau ca pe un exemplar rar de peşte. Ce scop urmăreşte, vorbându-i pe un ton batjocoritor? Avea în vedere săi zdruncine încrederea în ea în sosi?

s

Gront se ridică şi ieşi din bucătărie, fredonând o melodie, Fără să vrea, tanâra recunoscu că este un barbet chipeş. Nu era de nvrare că ştia să se poarte cu marinarii; nu poţi ajunge să ai câteva vase de pescuit dacă nu şi îi să cântăreşti oamenii cu care lucrezi.

Brian Roberts îşi înteţi vaietele. Cu chiu cu vai, reuşi să se ridice de la podea şi se aşeza pe bancheta.

— Ai spus că Grant este sodic? Ai fost prea blândă cu el. Anume am plecat în zori pentru că ştia de furtună, şi-a bătut joc de noi. Auzi, să ne apropie prin suferinţă! Este un tiran!

Aşadar, Brian auzise toată conversaţia, dar, nu putuse să deschidă gura. Chiar şi acum, vorbele îl costau un efort dureros şi abia reuşi să se îndrepte spre cuşetă.

Peste câteva minute, Dick French, schimbat la timonă de căpitan, intră în bucătărie. TSracy îi turnă cafea şi-l întrebă curioasă;

— Se spune că Grant a ridicat ancora, pentru a verifica rezistenţa echipajului în timpul furtunii?

Dick izbucni în râs.

— Nu mă mir! S-a folosit de furtună pentru a ne pune la punct.

— Am impresia cât simpatizezi.

— Îl apreciez mult, deşi este mai aspru decât bătrânul Will.

— Parcă este un pirat.

— Zvonurile spun că este în stare de orice pentru c-şi atinge scopul. N-a ajuns proprietarul atâtor vase de pescuit?

— Nu ţi-e frică de el?

— Este curajos şi apreciat de marinari. Will are numai cuvinte de laudă la adresa lui. Nu

%

trebuia să ne îmbătăm şi am fi putut înfrunta marea fără nicio problemă. Mâine vom fi în formă şi vom putea să ne vedem de treburile noastre.

*

* * *

În zori, Tracy îi întâlni pe Gront pe punte. El îi arătă, spre sud, linia întunecată a unor insule.

— Sunt insulele Goulburn. Vom arunca năvodul. Să vedem cum se simt membrii echipei.

Tânăra era prima care se sculase şi consideră

că trebuie să-şi apere colegii.

— Nu putem aştepta încă o oră? Să luăm mai întâi micul dejun.

— Eşti întotdeauna la fel de morocănoasă când te trezeşti?

— Nu, dar ceilalţi nu s-au trezit încă. Vrei să-i trag de picioare pentru a începe pescuitul?

— Bine, bine, lasă-i să se mai odihnească un pic. Vor avea mult de lucru astăzi. Ai dreptate, este prea devreme.

Fata se înroşi, observând privirile insistente a*! e căpitanului fixate pe pieptul ei. Tracy nu purta decât un bikini şi o bluză, iar Grant, părea interesat de sânii ei rotunzi şi tari.

Întorccându-i spatele, tânăra se îndreptă spre bucătărie, iritată de discuţia cu Grant, sub pretextul de a-şi pregăti o cafea. Ce talent avea căpitanul să o enerveze de dimineaţă!

Peste câteva minute, în încăpere îşi făcu apariţia Dick French.

— Îmi dai şi mie o ceaşcă? o rugă el, fără s-o salute. Şefa echipei de cercetare îşi descarcă nervii pe el:

— N-ai decât să-ţi faci singur cafea. Eşti destul de mare, nu?

Tracy se întoarse pe punte şi se sprijini de balustradă contemplând marea care începuse să fie luminată de razele soarelui. După zece minute, îşi regăsi calmul şi reveni în bucătărie.

— Îmi pare rău că am refuzat să-ţi fac o ceaşcă de cafea. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Se întâmplă oricui, spuse Dick, împăciuitor. Bea puţin.

Trocy surâse şi luă ceaşca, sorbind o înghiţitură din băutura fierbinte/

*

— Astăzi vom pescui.

— Mă bucur că vom trece la treabă, zise Dick. Abia aştept să mă dezmorţesc.

Ceilalţi membri ai expediţiei veniră unul câte unul în încăpere, cu feţele încă umflate de somn. Conversaţia se învârtea în jurul vremii, dar toţi îşi manifestară dorinţa să lucreze.

Grant îi chemă pe punte şi-i informă care este programul zilei.

— Le obicei aruncăm navoaul în timpul! nopţii, Astăzi, vom pescui imediat, pentru a vă familiariza cu ceea ce «aveţi de făcut de-a lungul expediţiei. După ce veţi şti foarte bine care este rolul vostru în echipă, ne vom îndrepta spre est. Peste câteva zile vom ajunge în preajma insulelor Wessel.

Năvodul fu desfăşurat de toţi bărbaţii şi aruncat în mare. Plasa avea cinci sute de metri şi ochiuri de cincisprezece centimetri, împiedicând rechinii să scape, o dată ce au pătruns în năvod. Capătul năvodului era fixat de scripetele de la pupa şi Grant manevră nava descriind un arc de cerc. După câteva ore, marinarii acţionară motorul

care trăgea năvodul şi în curând puntea se umplu de peşte. Tracy, Vivian şi Brian scoteau peştii din ochiurile plasei, în măsurau, 11 marcau, apoi h «aruncau în apa.

Glen James, care participa pentru prima dată la expediţie, fu însărcinat cu notarea măsurătorilor comunicate de colegii săi.

Tracy simţi că-i creşte inima de bucurie când în năvod fu zărit primul rechin. Era lung de un metru şi avea culoarea neagră. Tot echipajul oase strigăte de satisfacţie.

tânăra ştia că sosise momentul cel mai plăcut al muncii sale. Cu mult sânge rece, prinse fălcile rechinului care se zbătea şi-l scoase din plasă, apoi îl puse pe scândura care servea drept etalon de măsurători. Vivian îşi încolăci bâ<iţele în jurul rechinului, iar Brian ţinea în mână un ciocan cu cap de lemn pentru a interveni în caz de pericol.

Toată dimineaţa, biologii avură de lucru şi, încetul cu încetul, fiecare membru se obişnui cu stilul de muncă în echipă.

Spre prânz, Morgan se declară satisfăcut de priceperea marinarilor şi o echipei de cercetători, oprind pescuitul, Tracy ştia că are în subordine oameni destoinici şi care se pot descurca în orice condiţii.

După ce puntea fu spălată, Dick French îndreptă vasul spre est. Marinarii aruncară un fir de nylon care avea trei sute de cârlige cu

momeală dar, spre dezamăgirea lui Tracy, nici un rechin nu fu prins.

— Vom pescui mai bine noaptea, îi spuse Grant privind firul care era scos din apă.

Tracy nu rosti nicio vorbă, fiind sigură că pescuitul cu năvodul are întotdeauna şanse mai mari de reuşită.

Brian şi Glen lua să probe de apă, măsurând salinitatecr şi temperatura mării. Vivian era la pupa, gata să intervină dacă se agaţă vreun rechin de firul de nylon.

Tracy recunoscu în sinea ei că tânăra roşcată era foarte pricepută: calmă şi sigura pe ea, Vivian fusese eficientă, risipind zvonurile calomnioase la adresa ei.

Grant o admira în tăcere. Corpul Vivianei era mlădios şi costumul de baie nu făcea decât să atragă privirile bărbaţilor. Atitudinea lui Morgan era îndreptăţită, dar Tracy simţi o oarecare amărăciune la gândul că nu este la fel de frumoasă ca Vivian. Ce păcat că nu era mai înaltă!

Tracy se duse la cabină şi-şi scoase şorţul şi cizmele de cauciuc, punându-şi un tricou şi pantaloni scurţi. Observase că nu se poate concentra când Grant îşi aţintea privirile asupra trupului ei.

oare tulburaseră mai mult decât îşi închipuise. Oricum, nu trebuia să dea prea mare importanţe acestor îmbrăţişări nevinovate.

Revenind pe punte, ea se apropie de căpitan.

— Cum s-a descurcat Vivian? o întrebă el.

Tracy tresări, dar îşi stăpâni emoţia, răspunzând fără nicio ezitare:

— Minunat! Este o adevărată surpriză. Nu-mi vine să cred că este atât de iscusită.

Morgan se abţinu de la orice remarcă, continuând să admire formele armonioase ole Vivianei.

— De ce nu-i spui să-şi pună şorţul de c-au ciuc? Dacă nu este atentă, va risca să se accidenteze. Pielea ei este foarte sensibilă.

Tracy ştia din expediţiile anterioare că şorţul de cauciuc o pioiejează împotriva tăieturilor şi zgârieturilor inevitabile când trebuie să scoată rechinii din ochiurile năvodului. În orice caz, Vivian nu părea speriată de eventualele cicatrice.

Tracy.

— Fireşte că poate să se descurce şi fără şorţ, dar ar fi păcat să o vând sângerând.

— Oricine pescuieşte are râni pe trup. Şorţul asigură o oarecare protecţie, dar este incomod. Se pare că Vivian nu suportă cauciucul. La noapte, pe răcoare, sunt sigură că se va îmbrăca mai gros.

Tânâna se retrase în cabina pentru a se odihni câteva ore înainte de pescuitul nocturn.

Vivian veni peste câteva minute şi Tracy constată că frumoasa roşcată nu avea nicio zgârietură. Cei mai bine era să nu-i spună nimic,

lăsându-l pe Morgan să discute cu ea.

— Mă voi spăla pe dinţi şi mă urc în cuşetă, zise Vivian, desfăcându-şi părul care i se revarsă pe umerii goi. Eşti şefa mea. Te rog să intri prima la baie.

Tracy surâse şi respinse propunerea colegei sale.

— Nu pot abuza de faptul că sunt şefa echipei de cercetare. Tu ai trudit mai mult decât toţi.

I

Vivian îi întoarse zâmbetul şi spuse înainte de a deschide uşa de la baie:

— Fii atentă cum te porţi cu căpitanul. Este un bărbat seducător. Stai cât mai departe de el!

— Mulţumesc pentru sfat.

Tracy rămase pe gânduri. Vorbele colegei sale o tulburaseră. Locuind în acelaşi oraş cu

Grant, frumoasa roşcată ştia pesemne numeroase amănunte în legătură cu viaţa lui. Din

w *I*

păcote, în timpul! pescuitului nocturn, nu avu ocazia să rămână singură cu Vivi-an pentru a-i cere explicaţii. Năvodul era plin de rechini, de toni şi macrouri.

Grant Morgan *se* grăbi s-o – ajute pe Tracy, scoţând peştii din ochiurile plasei.

Spre miezul nopţii, marinarii capturară un rechin-ciocan care se zbăcea furios pe puntea

navei, Căpitanul îi prinse cu mâinile, dar fu lovit de coada puternică a teribilului animoi. Tracy reuşi să fixeze rechinul în verigile de fier care erau ataşate de scândura pentru măsurători.

— Ce forţă are! exclamă Gront, Aproape că mi-a rupt picioru'

Fata văzu sângele oare se scurgea din coapsa lui.

— Oh! Sângerezi! Trebuie să fii pansat.

— N-om nimic, este o simplă zgârietura. Grăbeşte-te şi termina mai întâi cu măsurătoarea.

Tracy se supuse ordinului şi în curând, rechinul fu aruncat în apa calda a marii Arofura.

*

Împotriva protestelor lui Gront, Trocy îl sfătui să se odihnească.

— Continuaţi fără mine, le spuse el marinarilor, Nu mai aveţi decât să ridicaţi năvodul pe puntea vasului, Mă duc să-mi spa! rano. Nu este nimic grav.

Troc/ se întreba ele ce intervenise capitenu!

fără să albe şorlii de protecţie. În ajun, el o certase că Vivian nu se protejase contra loviturilor date de rechini şi iată că acum el nu respectase măsurile e! ementare de protecţie.

— Căpitane, zise Tracy, mă simt vinovată că le a: rănit. Ts voi îngriji eu.

Grant protestă, dar echipajul îl rugă s-o asculte.

Să mergem în cabină, murmură
IR Silp.
Fata îl urmă, dar Morgan n-o lasă să se apropie de el, luă un prosop ud şi îşi şterse rana. Te rog să-mi da sticluţa cu dezinfectant.
Este pe etajeră.
Tânăra găsi sticla cu rivano! şi i-o întinse, Grant îşi turnă câteva picături pe tăietură, fără să scoată niciun cuvânt.
După ce-şi puse o compresă pe rană, se pansă şi făcu un nod strâns.
— Peste două zile nu se va mas vedea nicio urmă, zise el pentru a o linişti pe Tracy.
Tânăra ştia foarte bine că infecţiile puteau fi foarte periculoase, moi ales în umiditatea tropicală, Microbii care se găseau în apa sărată erau foarte periculoşi.
— Nu voi mai admite să lucrezi fără şorţ şi cizme! declară Tracy pe un ton hotărât.
Grant zâmbi maliţios, iar fata fu cuprinsă de îndoieli.
Ai vrut să fii rânit?
— Ce idee ciudată!
— Nu mă păcăleşti pe mine! îl ameninţo Tracy trântind uşa cabinei în urma ei.
Grant se lăsase cu bună ştiinţă lovit de re chin pentru a-i arăta ce primejdie îl paşte pe cel care nu lucrează cu şorţ şi cizme.
Pe punte, echipajul se lupta cu un enorm

rechin-leopard, cu pete negre pe spate. Dupe zece minute, cei trei bărbaţi reuşiră să-l măsoare şi să-l arunce înapoi în mare.

Pescuitul nu se sfârşi decât în zori, când soarele îşi făcu apariţia ia orizont. După ce-şi aranjă uneltele, echipa spălă puntea şi bărbaţii se culcară imediat, frânţi de oboseală.

Tracy se spălă şi se băgă în pat, gândindu-se la tonul ironic cu care o tratase Grant. Ce tactică subtilă folosise pentru a o face să adopte o poziţie autoritară în respectarea normelor de securitate a muncii. Era enervant să recunoască acest lucru. Morgan o călca pe nervi.

CAPITOLUL IV

obositoa oalmă celent. Profitară de vremea bună şi lucrară cu îndârjire.

Nava plutea de-a lungul coastei de nord o Australiei, îndreptându-se spre est. Pescuitul se făcea ziua cu firul de nyion, iar noaptea cu năvodul. Echipajul dormea pe sponci, dar nimeni nu avea nicio obiecţie.

Într-o dimineaţă, pe când se ducea la culcare, Tracy admiră stâncile ameninţătoare din strâmtoarea Gugari Rip. Formele lor ciudate îi dădeau fiori reci pe şira spinării. Cu coatele sprijinite de baaisi;adă, fata era impresionată de frumuseţea peisajului.

Gr ani se apropie şi spuse:

Este un act de bravură ca navele să treacă pun

aceste locuri.

Tracy îşi întoarse capul, observând atenţia concentrată pe chipul căpitanului, Lui Grant i plăceau aventura şi primejdia.

— Este prima dacă când treci prin aceasta st, amiauie? îl întrebă ea alegând un cât traseu.

Vasele de pescuit creveţi reuşesc să ss strecoare mai uşor printre stânci?

— Unsori de alteori nu, Este un risc foarte e ce pot trece pe aici *mm* mai mari de cât g) nostru I

— Au motoare moi puternice. Trebuie să profităm de maree şi de vânturile favorabila core se no împingă cu rapiditate printre pereţii stoneosi.

9

Dick French vira timono spre sud-est, ocolind strâmtoarea, îndreptând vasul către insula

Guiuwuru.

— Vom ocoli insulele Cunningbam şi vom ajunge la Gove, zise Morgan. Echipajul este epuizai. Când vom găsi o mare mai calma, vom pute-a continua pescuitul

— Membrii echipei sunt extenuaţi. Acum trebuie să ne refacem puterile, spuse Tracy.

— Pescuitul este extrem de obositor, dor mo molar maâţomit de munca echipei.

Complimentul neaşteptat o mişcă pe Tracy, oare rămase câteva clipe pe gânduri, neştiind ce se spună; se simţea jenată de privirea

sfredelitoare şi de zâmbetul lui ironic.

— Nu face pe mirata! continuă ei, rupând facerea. Bărbaţii nu ţi-au făcut niciodată complimente?

Bo e! a, dar nu m-am aşteptat să fii atât da amabil.

— Nu ştiu ce părere ai despre mine, d-ar sunt sigur că eşti o persoană dotată cu mult spirit de observaţie.

Ochii lui aveau o lucire şăgalnică, astfel că tânăra bănui că el o io peste picior.

Trupul lui bronzat şi solid îi făcea o impresie copleşitoare şi Grant ştia foarte bine că are un oarecare ascendent faţă de ea. Tracy murea de dorinţa de a-l mângâia…! n loc s-o dezmierbătea să savureze efectul devastator pe care – avea seducţia lui înnăscută!

— Într-una din zilele următoare, va trebui să clarificăm relaţia dintre noi… zise ei cu o voce blândă, – abia perceptibilă din cauza motorului şi a valurilor care se spărgeau de coca navei.

Remarc-a batjocoritoare o scoase din sărite pe Tracy care nu putea să se lase umilită de un cuceritor fără scrupule. De ce să-i lase impresia că fusese subjugată de farmecele lui irezistibile? Trebuia să – pună la punct fără întârziere.

— Căpitane, cred că e mal bine să lămurim lucrurile chiar acum I

Sfidarea fetei îl amuză pe Grant oare zâmbi

malițios.

Eşti de – acord cu ce? Ta rog să fii mai explicit Nimic, domnişoară Beaumonî, nu rr.a re fier la nimic.

— În cazul acesta, suntem pe punctul de o cădea de acord: orice femeie are dreptul să fie independentă. Nu te priveşte viaţa mea particulară.

— Foarte bine., foarte bine, comentă el pe un ton distant.

Tracy îi întoarse spatele, îndreptându-se spre pupa, pentru o supraveghea pescuitul cu firul de nylen. Marea o liniştea şi-i dădea senzaţia de libertate.

Vasul se îndrepta spre sud. Trecu de insulele Wessel şi ajunse în dreptul capului Wilberforce Căpitanul stătea la timonă, nerăbdător să oprească nava într-un loc mai liniştit.

Spre înserat, „Perfidy" arunca ancora în apele limpezi ale unui golf mărginit de o barieră de corali.

— Peste două ore vom lua cina pe uscat. Vom face un grătar, îi anunţă Morgan pe membrii expediţiei.

Barca pneumatică fu încărcată cu alimente şi în câteva minute, echipajul coborî pe ţărm în căutarea vreascurilor pentru foc. Deşi Tracy era de serviciu la bucătărie, toţi îi dădură o mână de ajutor pentru a prepara cât mai repede masa de

seară.

Morgan se declară mulţumit de hărnicia cercetătorilor şi se oferi să stea de pază în timp ce aceştia se vor scălda în apa caldă a golfului.

Tracy şi colegii ei se aruncară în apa de culoarea smaraldului, înotând printre bancurile de peşti tropicali.

Momentele de relaxare erau savurate de cei care munciseră din greu în ultimele zile. Tracy înota pe spate, uitându-se la nava care se legăna uşor. Morgan privea atent, să observe aripioarele rechinilor, pârând un pirat încercat. Îi lipseau numai sabia şi inelul în ureche pentru a fi confundat cu un corsar adevărat.

Fata se răsuci şi înota sub apă. Razele soarelui care apunea aveau reflexe roşiatice şi aurii. Un peşte dungat trecu prin faţa ei.

Când se ridică la suprafaţă, constată că era singură în apă; colegii ei erau pe ţărm. Neliniştită, se uită spre vas. Grant era gata să plonjeze. Trupul lui bronzat părea o statuie antică. Peste câteva clipe, el ajunse lângă Tracy, despicând apa cu mişcări energice.

Mâinile lui îi cuprinseră talia şi o ridicară din apă, surâzând ca un adolescent.

— Domnişoară, este periculos să înoţi sinqură. Eşti o momeală prea ispititoare pentru rechini.

— De ce n-ai rămas pe navă? Cine ne păzeşte de rechini?

— M-om gândit că este mai bine să te păzesc în apă.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Ştiu să înot!

Tânăra se zbătu, căutând să scape din îmbrăţişare fără să reuşească să se îndepărteze. E! redea amuzat, bătând «apa cu picioarele. Până ia urmă, Tracy se smulse din braţele lui şi înota spre irva! în De ce oâ incââcot regulamentul? Nimeni nu se poate scalda fără să fie supravegheat Cred sam că eşti mai înţelept, căpitane!

— Să ieşim repede pe mal, Mor de foame, totul este gata pentru cină, rur-i aşa? o întreâî, prinzând-o de picier.

D-acă nu-mi doi drumul, ecm mânca numai.

urant n-o c-seultă şi începu să-i mângâie gamba, l racy făcu o mişcare bruscă şi începu să ţipe de durere din cauza unu! cârcel.

Morgan îi făcu repede masa], ajutând-o să înoate pe spate.

După un minut, durerea încetă şi Tracy se îndreptă spre ţărm. Ei o prinse imediat şi o obliga să stea pe spate.

— Lasă-mă să te ajut. Nu face nicio mişcare. Te duc eu la mai. În ciuda protestelor ei, Morgan în oră viguros şi ajunse repede ia ţărm.

Fracy făcu câţiva paşi şchiopătând şi Gran? o susţinu de talie.

— Lasă-mo, pot să merg şi singura!

Din poooie, fot-a *za* împiedica şi fu nevoita să se sprijine de e!«Ceilalţi membri ai expediţiei se interesară ce păţise.

— *viu*) nimic? i linişti Morgan, este numai un cârcel. Nu trebuia să înoate înnointe de cina!

Fata se cnrorvo de foc.

— Este adevărat că mi s-a făcut foame I recunoscu ea.

— Şi noi «avem o foame de iup, declară Dlc French, Dacă nu te simţi bine, pregătesc eu masa.

— Nu, mulţumesc, mă ocup eu de cină, Cartofii erau puşi! a copt în jar, iar carnea trebuia pusă pe grătar. Salata din frigider se dezgheţase şi Tracy nu mai trebuia decât să pregătească sosul.

Peste o oră, membrii expediţiei stăteau întinşi pe nisip, cu o sticlă de bere în mână, felicitând-o pe bucătăreasa de serviciu, care strânsese farfuriile şi pusese resturile pe foc. Ceru!

era senin şi stelele străluceau deasupra lor. Cei mai puternic lumina Steaua Sudului.

— Ce locuri minunate i exclamă Glen James. Mai că-mi vine să rămân aici până vă întoarceţi voi din expediţie.

— Capriciul tău este de înţeles, comentă Grant Nu ştim cum te vei descurca singur cu crocodilii! Va trebui să alergi repede ca să scapi 1

Îţi baţi joc de mine. N-am văzut niciunul pe aici!

— Dacă vei dormi pe plajă, vei aftl surpriza

neplăcută săi întâlneşti.

— Grant are dreptate, remarcă Dick French. De când au fost declaraţi ocrotiţi de lege, în anul 1971, crocodilii s-au înmulţit într-un rum alarmant N-aş putea dormi nicio iţocptf pe plajele din nordul ţării.

jsur— <r – rre j-y*

— Totuşi, adăugă Glen, nu cred că existe a câţi crocodili. Am fost convins că sunt ocrotiţi tocmai pentru că sunt pe cale de dispariţie.

— Dalele pe care! e avem dovedesc înmulţirea lor neaşteptată. La o emisiune de televiziune au fost anunţaţi treizeci de mii de crocodili în această regiune. Să mă ierte cercetătorii aici prezenţi, dar trebuie să dublăm această cifră pentru a ne apropia de adevăr [Şaizeci de mii de exemplare înseamnă o cantitate enormă.

Glen James îi puse alte întrebări referitoare a reptilele primejdioase şi Grant dădu dovadă că posedă multe cunoştinţe legate de viaţa crocodililor.

— Sunt periculoşi? Aborigenii nu sunt înspăimântaţi de existenţa lor.

— Aborigenii ştiu să se folosească de ei şi chiar le consideră animale sacre. La Gove, tribul Gumat] le dedică un cult. Dacă vom avea timp, vă voi arăta crocodilul împăiat şi păstrat în coliba şefului de trib. Este un simbol religios.

Membrii expediţiei îl rugară să le dea mă»

nul te amănunte.

— În anul 1979, un turist a fost devorat de crocodili pe când pescuia sub apă, în apropiere de Roinbow Cliff. Pentru indigeni, crocodilul este o zeitate şi nu-l vânează. Crocodilul care l-a mâncat pe turist a fost împăică şi se-ţi§ de trib este foarte mândru că posede re” 4 trofeu.

— Ce măsuri a luat guvernul?

— Niciuna, deoarece consideră că nu este

*

bine să intervină în treburile aborigenilor.

Grant se ridică şi o ajută pe Tracy să se deplaseze.

— Să facem o plimbare pentru a-ţi dezmorţi piciorul.

Invitaţia lui era atât de politicoasă încât fata nu protestă. Noaptea era minunată, Plaja era luminată de razele lunii.

— Nu te speria, nu vom întâlni crocodili, deoarece luna este strălucitoare. Să ne ferim, totuşi, să ne aventurăm în tufişuri. Se poate să întâlnim o femelă cu puii ei.

— Mi-e mai frică de tine decât de crocodili.

— Eşti nerecunoscătoare cu salvatorul tău I o mustră Grant, Nu merit nimic pentru că te-am ajutat?

— Ba da... eu cred...

* *m*

— Cel puţin eşti sinceră I remarcă el

suracând.

Cei doi se plimbară pe plajă, ţinându-se de mână, ca şi cum or fi fost doi îndrăgostiţi Nu mai era nicio neînţelegere între ei, ci doar plăcerea împărtăşită de a se bucura de noaptea încântătoare, de lună şi de mare, de nisipul călduţ şi de farmecul straniu al singurătăţii…

— Te mai doare muşchiul de la picior?

— Nu, absolut deloc. Nici acum nu ştiu din ce cauză mi s-a pus cârcelul.

— Nu e nicio mirare, în mare trebuie să faci alte mişcări decât pe uscat După câteva zile petrecute pe vas, con toc cu! cu ape a fost un şoc brutal pentru muşchi.

În faţa lor se ridkxsu stâncile cenuşii ale coastei. Tracy se întreba de ce se simte în siguranţă oiături de Grant. Senzaţia aceasta ciudată îi dădu un fior pe şira spinării, deşi ei nu mai avea atitudinea ameninţătoare de pe nava. Dimpotrivă, acum era tandru şi gânditei. Brusc, ea avu dorinţa de a fi îmbrăţişată şi sărutată.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Grant îşi petrecu mâinile în jurul taliei ei şi fata se lăsă condusă spre focul care scânteia în depărtare la câţiva metri de locul unde se aflau membrii expediţiei, Morgan îşi retrase braţul. Tracy suspină uşor, regretând căldura trupului lui.

Sosise ora reîntoarcerii pe navă. Barca pneumatică fu imediat pusă pe apă şi în curând

echipajul urca ia bordul navei.

*

*

Chiar dacă plimbarea lui Tracy însoţită de

Omni fusese remarcată de toţi, nimeni nu făcu roci un comentariu.

A doua zi dimineaţă, în timp ce ceilalţi se scăldau în apa cristalină, Vivian se apropie de Tracy care abia se ivise pe punte, spunându-i:

— Nu – mi plece jocul tău! Grant îţi va zdrobi

Tracy tresări. Somncoasă şi iritată de vorbele Vivianei, fata nu ştia de ce este avertizată. Fusese atât de fericita în ajun, şi nu înţelegea de ce trebuia să dea socoteala unei posibile rivale. Momentele de plăcere fuseseră o recompensă binefăcătoare după munca încordată din ultimele zile. Cu ce drept o certase Vivian?

— Nu-mi dau seama ce urmăreşti.

— Nu te preface că nu ştii la ce mă refer I Vivian rămase de veghe pe navă şi se uita atentă la apa liniştită, geta să-i prevină pe înotători dacă se vedea vreun rechin.

Tracy simţi că tonul cu care-i vorbise Vivian era sincer.

c-au amestec în viaţa ta personală, suspină Vivian, dar nu pot sta deoparte fără să te previn să te fereşti de Grant.

Tracy îi zâmbi şi Vivian continuă:

— Te rog să mă asculţi cu atenţie. Nu te

încrede în căpitan. Ştiu multe despre el. Eşti prea naivă şi el are o fairnă de seducător fără scrupule. Vei suferi cumplit, draga mea.

— Nu-i voi da ocazia să profite de slăbiciunea mea, o asigură Tracy. Nu mă interesează persoana îni.

Fata se înroşi în obraji, deoarece nu era obişnuită să mintă. Abia aştepta să se regăsească singură cu Grant, dorind să retrăiască momentele plăcute din sear-a trecută.

Vivian simţi imediat că Trocy este sub vraja lui Grant şi zise, clătinând din cap:

— De ce nu ai încredere în mine? Aminteşte-ţi că expediţia noastră este foarte importantă. Pe navă, alcătuim o lume aparte în care sentimentele sunt puse la încercare. Ştii foarte bine că la întoarcere, romantismul nopţilor tropicale se va risipi imediat.

Tracy scruta apa, căutând să surprindă înotătoarele rechinilor.

— Ai văzut cum s-a purtat Grant cu Meiissa.

În ciuda aerului de fetiţă răsfăţată, este la fel de şireotă co un rechin şi totuşi Morgan a tratat-o destul de dur.

— Nu mă îndoiesc de intenţiile Melissei, dar mie nu mi-e teamă de căpitan, deoarece nu vreau să-l cuceresc.

— Crezi că sunt la fel de naivă ca tine? Se vede că nu ai obiceiul să minţi. Pe mine nu mă poţi

păcăli… în sfârşit, viaţa ta personală nu priveşte pe nimeni, te priveşte numai pe tine… îţi doresc succes I

Tracy îşi spuse că va avea, într-adevăr, nevoie de mult noroc pentru a-l cuceri pe Grant. Oftând, se îndreptă spre bucătărie pentru a-şi lua micul dejun, lăsând-o pe Vivian să-i vegheze pe înotători.

Aceştia năvăliră în încăpere, câteva minute mai târziu, cerând în gura mare să li se servească masa, împiedicând-o pe Tracy să se gândească la vorbele Vivkmei.

Pescuitul ieincepu după-omiaza, în timp ce vasul trecu de capul Wilberforce străbătând golful Melville. Echipajul avu mult de lucru, lansând firul de nylon, apoi ridicându-l pe punte, luptându-se cu rechinii furioşi. Marinarii trebuiau să se ferească de loviturile periculoase date cu coada şi de fălcile necruţătoare care căutau să muşte tot ce mişca. Cercetătorii măsurau rechinii şi-i marcau, apoi îi aruncau înapoi în apă. Munca devenise o obişnuinţă: spălarea punţii, derularea firului de nylon, lupta cu rechinii. Soarele era arzător, iar mirosul de iod persistent…

Noaptea, marinarii aruncau năvodul şi rechinii prinşi se înmulţiră, astfel că somnul deveni din nou o ocazie rară…

*

*

Din fericire, peste două zile, nava Intra în

portul Gove.

— Vom sta câteva zile la ţărm I îi anunţa Grant pe membrii expediţiei. Să nu depăşiţi măsura, altfel veţi avea de-a face cu mine.

Brian Roberts îşi privi căpitanul şi-şi feri apoi privirea, simţindu-se vizat de vorbele lui.

Tracy rămase ultima pe vas, Morgan îi spuse pe un ton amabil:

— Aş vrea să ne ocupăm imediat de aprovizionarea cu păcură. Vom lua un taxi până la

Nhuiunbuy. Acolo vom găsi nvagoltuă specialitate în momeli. Că trebuie să moi cumpăram?

— Câteva fire de nyâon, cu cârlige. Am pierdut deja unui. În oraş vom putea găsi şi alimente proaspete.

În port se vindeau tot felul de unelte de pesuit, dar olimenteis şi uneltele se găseau Ic

Nhuiunbuy, singura localitate din peninsui în nordul ţării, regiunea era slab populată şi trăia mai ales din bogăţiile subsolului, inter, s’exploatate.

Ţinutul Amhern era locuit de aborigeni din cele mai vechi timpuri. Coloniştii sosiţi în secolul trecut nu se stabiliseră pe aceste meleaguri necapitaliere ocre purtau numele unui aviator ucis în al doilea război mondial.

Golful Melville era renumit pentru apele sale adânci, iar portul Darwin se dezvoltase în ultimii

ani datorită exportului de bauxită. Orăşelul Nhuiunbuy era centru! comercial şi administrativ ai peninsulei Gove.

Membrii expediţiei coborârii în port, bucuroşi că vor avea ocazia să se distreze după munca f istovitoare de pe vas.

Brian Roberts şi Tom opriră un camion şi şoferul îi transportă până în oraş. Ceilalţi luară un taxi pentru a ajunge cât mai departe de portul care semăna cu atâtea actele de pe ţărmul mării.

T'cey rămase singură pe navă. Grant era pe ehei, căutând să rezolve problema aprovizionării cu combustibil, f ota îşi puse pantaloni scurţi de culoare verde şi o bluză aâba, aşteptând întoarcerea căpitanului.

Paşii lui 30 făcură auziţi de pasarelei.

— Am rezolvat totul. Ce program ţi-ai făcut? o întrebă el surâzând.

— Am de gând să vizitez oraşul.

— Cunosc un restaurant care are un bucătar foarte ban. Vrei să luăm masa împreună? Am ceva treabă în această după-amiază, dar voi fi liber diseară.

Tracy dorea cin tot sufletul să-şi petreacă seara cu el, dar teama de a fi văzută a Saturi de căpitan o făcu să aibă ezitări. Vivian o avertizase că fie prudentă.

— Nu-i nevoie să renunţi ia întâlnirile de afaceri.

— Mă mir că nu te bucuri de zilele libere.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Nu este bine ca membrii expediţiei să ne vadă împreună. Îţi dai seama ce bârfe se vor naşte pe seama noastră?

El izbucni într-un râs sonor.

— Cum vrei… Argumentele tale sunt destul de convingătoare. Îţi doresc distracţie plăcută.

Marţi, în zori, vom ridica ancora.

Morgan se duse în cabina lui, fără să dea importanţă suspinului de regret pe care-l scosese Tracy.

*

Ajunsă la Nhulunbuy, tânăra constată că localitatea era mică şi că este imposibil să nu – întâlnească pe Grant.

Prima dată se ciocni de e! într-un magazin care vindea produse artizanale ale tribului Yirrkala, apoi îl zări într-un bar unde sorbea un suc de fructe rece. În faţa lui se afla un omule în costum de pânză albă. Pe străzile oraşului îl mai întâlni de trei ori, dar Grant se prefăcea că nu o cunoaşte, respectându-i dorinţa de a vizita singură localitatea.

Tracy se entuziasmă de pitorescul străzilor şi al clădirilor. Dacă n-ar fi fost mâhnită de ironiile lui Grant, după-amiaza ar fi însemnat, cu

*

adevărot, un moment de destindere.

Spre miezul nopţii, când se întoarse pe vas îi

întâlni pe Brian şi pe Vivian care o aştept-a nerăbdători.

— Schimbă-te repede. Mergem să petrecem *

— Am impresia că petrecerea a început deja replica Tracy. N«am chef de...

— Nu fi aşa de ursuza. Profita de o ceste clipe, zise Dick.

— Aşa e, interveni Vivian. Nu poţi rămâne singura pe nava. Ai cumva o întâlnire cu cineva?

— Nu.

Tracy doreo să se odihneoscă, dar gândul că va fi singura persoana care se culca aşa de devreme o făcu să se răzgândească.

— În cinci minute sunt g-ata I

Deşi tânăra zâmbi, inima îi era copleşită de tristeţe. Singurul mod de a uita că este posomorâtă era să se alăture veseliei generale. Poate că petrecerea îi va prilejui câteva ciipe de destindere.

CAPITOLUL V

O petrecere? Puţin zis, mai degrabă un carnaval i o asemenea dezlănţuire de veselie nu avea egal decât cu petrecerile organizate la universitate, când studenţii cutreierau străzile cântând şi glumind până în zori.

La Nhuiunbuy, tradiţia era respectată cu stricteţe. Petrecerea cuprinsese întreaga aşezare. Pe mesele din curţile caselor farfuriile erau pline cu fructe de mare, în timp ce muzica răsuna până

departe. Dansatorii păreau neobosiţi, iar cei care se ameţiseră deja, discutau cu aprindere cu vecinii! or.

Locuitorii intrau şi ieşeau din case, vizitându-şi rudele şi prietenii. Băutura curgea în valuri. Tracy şi colegii ei erau primiţi pretutindeni cu braţele deschise. Erau invitaţi să mănânce şi să bea cu toţi participanţii la sărbătoare. Gazdele vegheau ca paharele să nu rămână niciodată goale, iar oaspeţii se grăbeau să ciocnească unii cu alţii.

Intrând în cea, de-a patra casă, Tracy avu impresia că era urmărită de un admirator. După alto două case, fu sigură ca un bărbat *1* da târcoale. Acesta era brunet şi destul de chipeş. De altfel, ei se apropie de Tracy şi se prezente i

— Numele meu este Ted Maliamby. Pot să te însoţesc?

Zâmbetul cald şi deschis o îmbie pe fata şi acceptă curtea discreta care, în fond, o măgulea.

Alt bărbat i se adresă tinerei pe un ton tranşant:

— Mă numesc Rick. Vrei să te măriţi cu mine?

Ted se opuse agresivităţii noului admirator.

— Caută-ţi alta parteneră, Rick. Dacă Tracy se va mărita, alesul voi fi eu!

— Nu vă mai certaţi de pomană, băieţi. Mai întâi este bine să mă întrebaţi pe mine dacă doresc să mă mărit! exclamă Tracy, amuzată de

discuţia lor.

Cei doi izbucniră în hohote de râs şi începură să se laude pentru a câştiga bunăvoinţa fetei. Unul dintre ei declară că are trei vapoare, iar celălalt susţinu că are patru. Rick zise că are o mină de diamante, iar Ted afirmă că posedă două, Rick adăugă o insulă de corali şi Ted îi promise viitoarei mirese o călătorie în juri!

! umn.

Tânăra se arătă interesată de propunerile lor, fără să-şi exprime preferinţa pentru vreunui dintre ei, ştiind că atâta timp cât o vor însoţi, nu i se va întâmpla nimic, gelozia fiind cel mai bun apărător ai ei. Glumele şi ironiile lor nu făceau decât să-i declanşeze râsul.

În caso următoare, invitaţii dansau cu entuziasm, Tracy se alătură celor care tropăiau în curte, ferându-se de îmbrăţişările lui Rick care devenise din ce în ce mai îndrăzneţ.

Fetei i se făcu rău de atâtea pahare băute. Deşi mâncarea era abundentă şi apetisantă, tânăra nu prea gusta din farfuriile de pe mese. Capul i se învârti şi Tracy se prăbuşi în braţele lui Ted.

— Îmi pare rău, dar am avut o ameţeală.

trebuie să mă odihnesc puţin, zise ea.

— Ai dreptate. În primul rând, vei mânca.

Ted o conduse în casă şi o ajuta să se aşeze

într-un fotoliu. Masa din salon era încărcată cu bunătăţi.

— Îţi aduc imediat o farfurie.

— Mulţumesc.

Lumina blândă revărsată de lămpile de pe pereţi, şi liniştea o ajutară pe tânără să-şi recapete puterile. Capul o durea îngrozitor şi sto Tiacu! o deranja.

Ted's i Fv i le se întoarseră ţinând în mâini farfurii cu stridii, creveţi, sandvişuri cu unt şi fructe tropicale.

Ted o sfătui să mănânce în linişte şi se retrase luându-l cu ei pe Rick.

Tracy închise ochii câteva momente, apoi asculta de povaţa lui Ted şi gusta din fiecare fel

de mâncare. Creveţii erau mori, proaspeţi şi delicioşi. Sosul acrişor le dat! ea un gust deosebit. Stridiile erau proaspete şi apetisante.

După ce-şi potoli foamea, tânăra îşi roti privirea prin încăpere, observând invitaţii care veneau să-şi umple farfuriile cu tot ce le poftea inima.

Tracy se gândi că este timpul! să se întoarcă în curte, însă oboseala o învinse şi fata se cufundă în somn, după ce-şi scoase pantofii cu toc înalt.

fis

d

* * *

j

— Să o trezim?

Cuvintele i se păreau că vin de departe. Cine uoia s-o trezească? Era aşa de bine să doarmă şi să se odihnească! Petrecerea nu se terminase.

— Dacă nu deschide ochii în următoarele minute, voi fi nevoit să o zgâlţâi.

Tracy recunoscu vocea în Grant şi se ridică, tresărind, în picioare. Precis că are impresia că este beată. Clipind din gene, ea murmură, pe jumătate adormită:

— Mă simt foarte bine! Nu e nevoie să mă scoli!

Alături de Morgan se afla... Meiissa Stewart, în pantaloni verzi şi o bluză albă. Părul buclat şi ţinuta distinsă o impresionară pe Tracy, care se aşeză la loc, pe fotoliu.

Hslisia o privea cu dispreţ, iar Morgan avea un surâs maliţios în colţul buzelor. Expresia ironică de pe chipu! lui o irită pe Tracy, care avea sen-aţia că este o copiia prinsă de bunica ei furând dulceaţa.

— Deoarece te poţi ţine pe picioare, te sfătuiesc să te duci imediat pe vas. Nu este bine să dormi în casă străină I

Căpitanul se răsuci pe călcâie şi se îndepărta, ţinând-o de braţ pe Melissa.

— Mă simt bine şi n-am băut nimic! protestă Tracy.

Grant nu-şi dădu osteneala să se mai

oprească, adresându-i un zâmbet complice, aşa cum
I
se obişnuieşte cu beţivii agresivi pentru a-i
{ *
unişti
„Ce tupeu i „îşi spuse Tracy indignată. Prima ei pornire fu să-l ajungă clin urmă pe Morgan pentru a-i cere explicaţii, dar în cele din urme renunţă la acest gând. La urma urmei, n-avea a ecct să creadă ce voia despre ea. În orice ca nu trebuia să-i dea ascultare; nu se va îndrepta spre port pentru nimic în lume 1
După ce-şi puse pantofii în picioare, fa;a se duse! a baie să se spele cu apă rece pe oh, aţi, apoi se şterse cu un prosop, declarându-se mulţumită de înfăţişarea ei. Reîntorcându-se în salon, se sprijini cu coatele de tocul ferestrei, uitându-se la dansatori. Grant o ţinea strâns îmbrăţişată pe Melissa, rotându-se în ritmul lent al muticii.
Ted şi Rick dispăruseră şi niciun alt merrmu; ai expediţiei nu se afla în curte. Dezamăgita, Tracy se duse! a bar şi convandă un suc rece de fructe care o învioră.
Gândurile i se îndreptau spre Meiissa. Ce căuta la Nhulunbuy? Fără îndoială că Morgan nu ştiuse de prezenţa ei în orăşel, altfel n-ar fi; invitat-o pe şefa echipei de cercetători să cineze.

Acum îi părea rău cât respinsese invitaţia. Fiind împreună cu Grant, cum s-ar fi descurcat acesta ia vederea Melissei? Ce poate găsi el la o mironosiţă fără minte? Mâhnită şi enervată, Tracy îşi umplu paharul cu vin de ia unui din butoiaşele aşezate pe tejghea...

*

$

Peste o oră, bine dispusă şi nepăsătoare, tânăra se întreţinea cu cei care veneau să comande băuturi şi intrau în discuţie cu ea.

Un autor ele romane poliţiste rămase alături de ea, până ce primi o mulţime de amănunte despre pescuiiul rechinilor. Eroina viitorului său roman trebuia să-şi sfârşească viaţa în largul golfului Gove şi Tracy fu o sursă de informaţii extrem de utile.

Un arhitect stătu câteva minute lângă ei.

apoi un miner le destăinui planul lui de a se stabili în Tasmania pentru a deschide un magazin de băuturi.

Cu coada ochiului, fota îl zări pe Grant care – arunca nişte priviri furioase. De ce era atât de pornit împotriva ei? se întrebă Tracy între douc înghiţituri. De fapt, nu avea de ce să se teamă de el: era majoră şi făcea ce voia. El însuşi:

nu dansa fără încetare cu Meiissa? Din când în când, Morgan se uita încruntat către bar.

Atmosfera deveni mai potolită şi perechile nu

mai dansau decât pe ritmuri lente. Tracy refuză mai multe invitaţii la dans, nedorind să provoace incidente, deoarece bărbaţii erau dejo ameţiţi.

Între timp, iom şi Glen James îşi făcură ape riţia, însoţiţi de câţiva cheflii. Tânăra fu tentată să plece cu ei, dar nu putu să se ridice de pe scaun căci privirea dezaprobatoare a lui

Grant o ţintui pe scaun.

La un moment dat, avu chiar impresia că ei o va invita la dans, dar Meiissa îi apucă de braţ şi căpitanul se întoarse la partenera lui. Tracy închise ochii când Meiissa se lipi de trupul viguros al lui Morgan. Sosise momentul să se întoarcă pe vas, dar vinul era bun şi curiozitatea o făcea să-şi amâne plecarea. Oare ce va face Grant?

Brusc, fata observă că acesta se apropie de ea. Meiissa dispăruse.

— Ţi-e sete, căpitane? îl întâmpină ea cu voioşie.

— Nu, nu mai beau. Mulţi s-au ameţit deja…

— Da? Vinul este excelent. Nu poţi să renunţi la o asemenea băutură…

I racy îşi întinse pa ha r u! în dreptul robinetuui butoiaşului pentru a-l umple. Mâna Sui Grant se apropie de braţul fetei, dar, în ultima clipă, ei renunţă şi Tracy învârti robinetul

— Sincer îţi mărturisesc că nu este bine să mai bei. Îţi ajunge, nu?

— Cine ştie când voi mai avea ocazia să mă

distrez? De altfel, n-am venit cu maşina. Unde este paharul tău? Noaptea este minunată, profită de ea.

Grant zâmbi stânjenit, nefiind obişnuit cu exuberanţa lui Tracy.

Ted reveni din curte şi-l făcu semn fetei care îşi spuse că venise momentul să se răzbune pe ironiile lui Grant. Ridicându-se demn de pe scaun, se îndreptă spre admiratorul ei, fără să-i mai dea atenţie căpitanului care făcu o mutră plouată.

Încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui led, tânăra se lăsă purtată de acordurile lente ale melodiei, savurând momentul de triumf faţă de Grant.

Muzica deveni mai rapidă şi Tracy se bucure că led nu o mai strânge în braţe.

E! îşi dădu seama de manevra ei şi făcându-i cu ochiul, îi spuse:

— Ai vrut să-l pedepseşti pe prietenul tău, dansând cu mine?

— Ce-ai zis?

— Prietenul tău se uită încruntat la noi.

— Cine?

Ştii bine cine. Tipul solid de la bar.

Cu atât mai rău pentru el.

— Vrei să mă bogi în bucluc? Docă sare io mine?

— Dacă-ţi umflă ochiul drept, n-oi să dai cu rimel pe celălalt.

Ted se cutremură de râs, dor se schimbă Ic? faţă când îi văzu pe Morgan lângă el.

— Atenţie, o preveni el pe Tracy. Amicul tău se apropi

Tânăra nu mai avu timp să se întoarcă. Grant o prinse de braţ zicându-i lui Ted printre dinţi:

— Îmi dai voie?

Fără să aştepte răspunsul partenerului lui Tnacy, Morgan o înlănţui cu braţele pe şefa echipei de cercetători şi se avântă spre celelalte perechi de dansatori.

Tânăra închise ochii, căci apropierea de trupul lui o înfiora, rugându-se ca un miracol să o salveze din braţele căpitanului.

— Vrei să-mi faci în ciudă? murmură el la urechea ei, cu o voce încărcată de emoţie.

Tracy se feri să-i răspundă, fiindcă nu dorea ca el să-şi dea seama că-i tremura glasul.

— Nu ai nimic de spus? îi reproşa el. Nu te recunosc.

Tonul sarcastic o scoase din minţi. Ce păcat că momentele plăcute nu pot să se eternizeze I Respirând adânc, ea reuşi să deschidă gura;

— Am venit să mă distrez şi nu-mi stă gândul la şicane. Nici n-am ştiut că te voi întâlni aici.

O

vorba cu ei!

Ea încercă să se depărteze puţin, dar Grant îi opăsă spatele cu putere.

— Bine, bine, te cred, murmură e! împăciuitor.

Tracy era mirată de grija lui neobişnuită faţă de persoana ei. l! ştia pe căpitan intransigent şi neiertător.

Deşi melodia se termină, Morgan nu o iasă să se întoarcă la bar, aşteptând ca muzica să reînceapă. Unde era Melissa? se întrebă Tracy neliniştită. De ce nu-şi face apariţia să danseze cu Grant? Aducându-şi aminte de discuţia sur prinsă în portul Darwin, Tracy presupuse că el o trimisese la hote! şi ea nu îndrăznise să-l

M

contrazică.

Următoarea melodie *era* un blues şi fata nu mai protesta la atingerea corpurilor lor, mâşcându-se în ritmul languros al muzicii Vinul, oboseala şi ambiţia contrâbuâră la senzaţia de fericire care o cuprinsese în braţele lui Grant cu capul pe umărul lui, se lăsă condusa de sunetele armonioase emise de boxele mari din curte; visând că este fericita.

Din păcate, muzica înceta şi Tracy se geând că momentele plăcute sunt trecătoare. De data aceasta, melodia care se auzi era un rock. Grant îşi încruntă sprâncenele şi se depărta un pas.

— Îmi pare rău, dar nu-mi place rockul. Mi-e sete.

Tonu! lui redevenise indiferent şi ironic. Reîntorşi ia bar, Morgan se scuză şi se apropie de

Meiissa care i se adresă cu o voce mieroasă:

— Nu eşti obosit de atâta dans?

— Nu.

— Îţi mulţumesc că i-ai ţinut companie lui Grant, i se adresă Meiissa lui 1 racy, Am avut o convorbire telefonică urgentă.

— Sunt întotdeauna gata să fac o faptă bună, replică Tracy, fără să-i pese de prezenţa lui

Grant.

Dacă Meiissa mai adăuga ceva, era în stare să facă scandal. Aşa că hotărî să se îndepărteze de cei doi.

Peste zece minute, un taxi o aştepta în stradă. Tracy îi spuse şoferului să o ducă la unicul motel din oraş, neputând suporta încă o noapte pe vas. După zilele de muncă îndârjită, simţea nevoia să fie singură şi să se odihnească după oofta inimii.

e\or:

* wv Aj r?>rsfevyygi Jil Jv – v*S>? va) 7A\ Vvfrvă*

tata. Înviorată şi hotărâtă să se bucure de ziuo liberă, se îndreptă spre piscina motelului. Nimic nu era mai plăcut decât o baie înainte de micul dejun! Ce bine făcuse că nu se înapoiase pe vas. Avea acum ocazia să se simtă independentă, aşa cum fusese mereu până să – cunoască pe Grant. De fapt, cu cât se gândea mai puţin la el, cu atât va fi mai bine. De ce o luase la dans? Ce farmece avea Meiissa încât să-l subjuge pe faimosul

seducător din Darwin? Toate aceste întrebări nu-şi găseau răspunsul.

La urme urmei, viaţa este aşa frumoasa I Ce ontează un barbet chipeş?

Apa limpede a piscinei era îmbietoare şi fracy făcu 6 săritura acrobatica, După câteva lungimi de bazin, era relaxata şi nu se mai frământă din cauza lui Grant. Gâfâind, ieşi din piscina şi-şi scutura părul, apoi se aşeza pe salteaua pneumatica albastra, să se usuce la

oare.

Liniştea din jur o făcu să se gândească din nou la Morgan, amintindu-şi de prima lor întâlnire în cabina vasului… Sărutared lui neaşteptata… Chiar dacă nu voia să recunoască, persoana lui o atrăgea cu o forţă magnetică. Întorcându-se pe spate, se întreba de ce este atât de imprevizibil. Meiissa erei de vină că e!

ora srivmbător ca vântul?

Briza tropicală îi mângâia corpul mlădios. Peste câteva minute se va duce în cameră şi se va îmbracă pentru a merge în salonul moteluluv începuse să-i fie toarne.

urusc, simţi pofti unei persoane care se apropia de ea. Cine putea fi? Deschizând ochi, avu surpriza să o vodă pe Melissa. În bikini, trupul Melissei era perfect, O perfecţiune rece, dar elegantă. Păru! blond şi trăsăturile fine îi sporeau farmecele.

Ce păcat că vocea îi era mieroasă şi piţigăiată!

— Ce faci aici? Mă urmăreşti?

— Absolut deloc, protestă Tracy.

— Te sfătuiesc să mă laşi în pace, altfel vei regreta!

Melissa era pusă pe ceartă şi Tracy consideră că nu sste înţelept să se enerveze de dimineaţa, Luându-şi prosopul, se ridica de pe saltea şi se îndrepta spre clădireo motelului»

Melissa îi bară drumul.

— Nu avem ce discuta. Îţi doresc o zi bună; zise Tracy continuând să meargă.

Melissa se înverşuna şi o prinse de braţ.

— Numai o clipă! Te previn să nu-mi stai în oale! Să I laşi în pace pe Grant, oi înţeles? Dacă te mei apropii de el, îţi scot ochii!

Chipul îi era descompus de furie şi Tracy încerca să-şi elibereze braţul. Era primejdios să îscute cu o isterică.

Melissa îi răsuci braţulla spate şi o îmbrânci. Tracy se împiedica şi se rostogoli pe jos. Meâissa începu s-o lovească cu picioarele, prada unei crize nervoase.

Tracy se dezmetici din lovituri şi se apăra (înemuindu-se. Când Melissa încercă să-i aplice alte lovituri, Tracy îi prinse piciorul şi i-i răsuci cu rapiditate, astfel că agresoarea fu aruncată în piscină cât ci zice peşte.

Tracy se ridica, îşi luă prosopul şi se duse în

camera ei, după ce se asigură că Melissa nu poate s-o ajungă din urmă.

Abia când închise uşa îşi dădu seama de aravitatea gestului Melissei.

CAPITOLUL V!

Trocy încercă să se calmeze, dar stupoarea o împiedica să se concentreze şi să se stăpânească; pentru prima dată în viaţa ei fusese agresată fizic de o femeie!

Aproape că venea să râdă, dar înverşunarea Meiissei fusese cu adevărat neaşteptată, imaginea rivalei ieşind din piscină ca o curcă plouată era caraghioasă, dar nu se aşteptase ca pasiunea să-i întunece mintea! Oare Grant ştia cât de nestăpânită era tânăra cu care dar şase toată seara? Probabil că nu. Oricum, era clar că o urăşte pe Iracy mai mult ca orice pe lume.

Tracy comanda micul dejun în cameră, nedorind s-o revadă pe agresoorea ei în salon.

Un chelner îi aduse un platou cu ouă fierte, jambon, pâine prăjită şi fructe tropicale. Potoiindu-şi foamea, fata se hotărî să nu-i dezvăluie incidentul lui Grant. Nu avea niciun martor, iar Meiissa n-ar îndrăzni să-i spună lui Grant că se încâierose cu şefa echipei de biologi.

Acum îi părea rău că o îmbrâncise pe Melissa în bazin.

Peste o jumătate de oră chemă un taxi, apoi coborî în hol pentru a achita nota, gândindu-se cu

teamă că s-ar putea să dea nas în nas cu Melissa.

Din fericire, nu întâlni pe nimeni şi ajunse cu bine pe vas. După ce-şi puse rochia pe umeraş, îmbrăcă un şort şi o bluză, revenind pe punte unde se instala într-un şezlong, cu o carte în mână. De două săptămâni nu avusese nicio clipă liberă şi romanul rămăsese necitit.

Cu greu reuşi să se concentreze asupra acţiunii cărţii. Grant şi Melissa nu-i ieşeau din minte. Până ia urmă, personajele romanului o captivară şi fata se cufundă în lectură, până spre prânz, când termină ultimul capitol. Era singura carte pe care o luase, deoarece ştia că în timpul pescuitului nu avea vreme de citit.

Făcându-i-se foame, se gândi să iasă în oraş. Ideea îi displăcu, fiindcă localitatea nu o atrăgea. Până la urmă, îşi pregăti o salată şi se hotărî să-şi pună ordine în lucrări.

Punând o scândură între două scaune, Tracy improviză un birou pe care întinse hărţile. Adâncită în muncă, nu se mai gândi deloc Sa Grant şi Melissa.

Nici măcar nu-şi dădu seama când Morgan se întoarse pe navă. Numai când îşi înălţă capul pentru a îndepărta o buclă rebelă, îl zări pe căpitan în faţa ei şi tresări speriată. El o privea în tăcere, sprijinit de catarg. În pantaloni scurţi şi tricou alb, căpitanul era seducător şi mistarios.

— Nu te odihneşti? întrebă el.

— Mi-ajunge cât am fost în oraş. Trebuie *să* fec ordine în haiţi, altfel nu moi ştiu cum să redactez lucrarea.

— Pariez că nu as avut timp să cumperi câteva suv eniruri.

— Aşa e, nu-mi pâcce să-mi îngreunez bagajele.

Nu putea, fireşte, săi destăinuia „a faptul că amintirea cea mai plăcută din csc. Te locuri *era* imaginea lor dansând strâns înlănţuiţi în ritmul lent ai muzicii din ajun. Cine ştie dacă’s! îşi mai aduce aminte de aceste momente care, pentru ea, reprezentau tot ce este mai frumos în viaţă?

— Ai trimis cărţile poştale?

— Cui? se interesă ea, înălţând din umeri.

— Unui prieten sau directorului laboratorului unde lucrezi.

Ce curios devenise Grant i Ce urmărea cu aceste întrebări indiscrete? Fota era hotărâtă să nu-i mărturisească nimic.

— Cred că la voi scrie mai târziu, răspunse – G pe un ton evaziv.

— Grăbeşte-te, căci nu vom mai face alte escală pună la întoarcerea la Darwin!

— Peste cincisprezece zile?

Bineînţeles. Expediţia este prevăzută pentru o lună, dar tu îi poţi scurta durata

Nici vorbă să ne întoarccm mei devreme îi

febuic să marcăm un număr sporit de rechini şi nici n-am chef să regăsesc temperatura rece de acasă.

Ai dreptate, acum este iarnă! a voi. Eu n-am văzut zăpadă decât la televizor.

— Nu te sfătuiesc să părăseşti regiunea tropicală în care trăieşti.

Tânăra surâse, închipuindu-şi mutra lui caraghioasă la vederea fulgilor de zăpadă reci. Născut ia tropice, Grant era fericit, trăind într-un tnedlu mereu cald. În Tasmania, vântul spulbera acum neaua de pe muntele Welă sngian.

Grant continuă să discute pe un ton amabil. Sunt sigur că eşti îndrăgostită de zăpaa A şi de plimbările pe lacurile îngheţate. Am văzut că mulţi practică sporturi de iarnă.

Eu nu mă număr printre ei, iarna îmi plece să stau în casă lângă şemineu, citind o carte. Deşi aerul este rece, în casă mă simt foarte bine. Zăpada este frumoasă, dar nu mă îmbie se schiez.

— Preferi clima de aici?

— Bineînţeles. Vegetaţia abundentă şi căldura mă relaxează. Ştiu că în sezonul ploios este periculos să te afli în calea taifunului.

— Ţinutul din nordul ţării este cel mai pito

9

resc din lume. Mu are asemănore cu alte me: ea auri în afara – de Qusensland… Este mai mult decât o regiune, este o legendă!

— Ai dreptate, este un pământ străbătut doc

e! e cei curajoşi, de pionierii oare şi-au sacrificat viaţa pentru cucerirea lui.

Discuţia despre deosebirile dintre civilizaţia aborigenilor deveni captivantă şi Tracy recunoscu în sinea ei că Grant este pasionat da acest subiect. Poate sosise momentul să-l facă să vorbească mai mult despre ei. De obicei era foarte rezervat când trebuia să se refere la viaţa ui particulară. Din păcate, ei se apropie şi începu să-i examineze hârtiile.

— Ai dreptate să ordonezi datele ştiinţifice. Nu cred că vei avea timp să faci acelaşi lucru în următoarele zile. Am senzaţia că vremea se va schimba.

Grant nu mai odâugă altceva şi se îndepărtă! ăsând-o nedumerită pe Tracy. Ceru! era senin şi briza uşoară. În motel, ascultase buletinul meteorologic şi prognoza era favorabilă. Ce semne descifrase Grant?

Tânăra lucră până la căderea serii, când soarele dispăru brusc în mare, ca de obicei ia tropice. Membrii expediţiei începură să revină pe navă. Fata îşi strânse hărţile şi se duse în cabină să se odihnească.

A doua zi, în zori, soarele strălucea pe bolta senină. Echipajul era gata de plecare.

De îndată ce a ieşit din golful Meiviile, Perfid/ se îndreptă spre nord. Grant rămase la cârmă

toată ziua, lăsându-i pe Dick French şi pe lom să-i ajute pe cercetători. De la postul de comandă, căpitanul luă contact prin

*

radio cu navele care se aflau în zona.

Când se făcu noapte, marinarii aruncară năvodul. Pescuitul se dovedi o fi extrem de bogat şi Tracy se mira când Grant fi spuse, a doua îi că trebuie să părăsească apele din apropierea portului Melville.

— Am o presimţire, deşi cerul este albastru.

Cred că ne paşte o furtună.

Briza era mângâietoare, iar previziunile meteorologice erau liniştitoare. Cu toate acestea» căpitanul îndreptă vasul spre apele oalme din faţa insulei înglis. Dacă se va declanşa uraganul, nava se va refugia în golful Arnhem. Fata recunoscu că Grant avea dreptul să ia toate măsurile pentru a nu pune vasul în pericol.

Dick French şi Tom, marinari încercaţi, aveau încredere în intuiţia căpitanului, consultându-se cu el ori de câte ori era nevoie.

Biologii fură puşi ia grea încercare. Rechinii albaştri se arătau a fi lacomi şi muşcară din momelile prinse în cârlige la fel ca şi rechinr leoparzi. Tracy fu încântată când numără rechinii-ciocan ridicaţi pe punte.

Noaptea, pescuitul continuă cu acelaşi succes. În afară de rechini, plasele erau pline de toni şi

macrouri. Munca deveni extenuantă. Numărul rechinilor măsuraţi şi marcaţi spori, astfel că oamenii abia aveau timp să-şi tragă răsuflarea.

Profitând de o pauză scurtă, Tracy schimba două vorbe cu Morgan.

— Niciodată n-oni văzut oraţia rechini.

— Am constatat că sunt f car le aproape de coasta, ceea ce nu este norma! Bancurile de peşti ar fi trebuit să înoate în jurul capului Wiiberforce, nu în apele liniştite de aici.

Fata îşi spuse că aceste semne confirmau previziunile sumbre – cde căpitanului.

În zori, soarele er-o puternic, iar briza blânda. Epuizaţi de muncă, toţi adormiră imediat ce cură ţa r a puntea. Mumei Morgan râm-a se treaz.

Spre prânz, Tracy se deşteptă şi pregăti masa pentru echipaj. Marea era la fel de liniştită şi ceru! de safir.

După ce-i încredinţa cârma lui Dick French, Grant se retrase în cabină şi Tracy se apropie de timonier, întrebându-i:

— Crezi că va fi furtună?

— Dacă Morgan este atât de agitat, asta înseamnă că ore bănuieli întemeiate. Are un instinct extraordinar şi se orientează ca nimeni oltul. Din fericire, nu este sezonul uraganelor. Cei mult, este posibil să se declanşeze o furtună, dar nici vorbă de ciclon. Căpitanul este îngrijorat din cauza motorului care nu funcţionează la parametri

normali.

— De ce Grant nu a reparat motorul în port?

— N-aş putea spune că este stricat, dar că nu mai are puterea de la început.

— Nu înţeleg.

— Motorul se află în rodaj şi nu putem să-l forţăm.

— Mă mir că nu l-aţi pus la punct la Gove, spuse Tracy stupefiată. Căpitanul se temea de o furtună inexistentă, iar marinarii navigau cu un motor fără vlagă. Nu i se mai întâmplase ca echipaju! să fie atât de trăsnit.

Vocea lui Grant se auzi în spatele ei.

— Nu am fost nevoiţi să reparăm motorul la

Gove.

Tracy se întoarse şi insista:

— Nu mă pricep le motoare» Vreau să ştiu numai dacă putem să navigam în siguranţa.

— De aceea nu sunt femeile admise ca marinari. Este treaba bărbaţilor să înfrunte mările, Este necesar ca navigatorii să aibă o intuiţie ascunsă şi ascuţită. În privinţa motorului, n-am nimic de adăugat, în afară de faptul că mecanicii se pricep să-l repare.

În caz de furtună?

— Avem piese de schimb şi am căutat să tăm pe lângă ţărm. Ne aflam la adăpost în golfurile mici, nu în largul mării. Dacă se iscă furtuna, nu riscăm nimic. Fii bucuroasă că am prins tot felul

de rechini !

Pescuitul reîncepu cu aceeaşi intensitate şi numai epuizarea îi făcu pe cercetători să se odihnească.

*

* * *

A doua zi, Tracy se sculă în zori. Urcându-se pe punte, observa cu stupoare că vremea se schimbase. Cerul era senin, dar marea devenise prea calmă. Un aer greu, irespirabil, se lăsa peste golf. De obicei, briza aducea miresmele florilor tropicale, dar lipsa vântului făcea ca atmosfera să fie încărcată şi apăsătoare. a la provă, Grant şi Dick scrutau orizontul căutând să zărească orice dungă cenuşie pe cer. Tăcuţi şi îngrijoraţi, cei doi marinari pândeau orice semn prevestitor de furtună. Tracy se apropie de ei, oferindu-se să le pregătească o băutură înviorătoare.

— Vreţi puţină cafea?

Grant îşi întoarse capul pentru o secundă şi i mulţumi, apoi îşi roti privirea spre zarea înef repede.

Tânăra nu întârzie şi le aduse două ceşti ci cafea fierbinte. Curiozitatea o îndemnă se întrebe:

Ce se întâmplă? Vine furtuna?

Dick se mulţumi să dea din umeri, iar Grant o privi în ochi, dar nu spuse nimic.

Ceilalţi membri ai expediţiei îşi făcură apariţia unul câte unul, dar căpitanul le spuse că nu vor

pescui, deoarece se apropie furtuna.

Căldura era sufocantă şi tensiunea sporise.

Morgan i se adresă secundului cu o voce gravă:

— La o jumătate de oră de aici se află un golf rme, Vom putea ancora în siguranţă şi vom fi prcă:nţi de vânt.

— Spre nord-est, căpitane?

treaza direcţia, Dick. Să speram că nu m-am înşelat.

Tom se repezi la motor şi făcu câteva reglaje, apoi căpitanul ordona ca nova să se îndrepte cât mai repede spre golful salvator.

Tracy îşi ciuli urechea, dar nu percepu niciun zgomot suspect la motor. Totul părea normal. Pe punte, atmosfera devenise apăsătoare. Câldura covârşitoare şi presiunea «atmosferică îi neliniştiră pân-o şi pe cei mai curajoşi membri ai expediţiei. Fiecare îşi dădu seama că dezînţuirea elementelor naturii va fi teribilă.

Înainte ca micul dejun să fie gata, Perftdy aruncă ancora într-un golf pitoresc, Dick cobori

leurrvatică şi vâsli câţiva metri pentru cec nava.

Vivian veni ultima de la cabina şi exclama încântata:

— Ce frumos este aici!

Remarca ei nevinovată îi făcu pe colegii ei să zâmbească. Părul ei era strâns într-o coada care

se ondula până la talie, iar corpul bronzat era pus. În evidenţa de costumul de baie minuscul. Şi Tracy purta bikini, dar nu atrăgea privirile bărbaţilor ca Vivian, care adăugă cu o voce mieroasa:

— Laguna este admirabila. Am chef de scai –, Cine mă însoţeşte?

— Nimeni. Scăldatul este interzis, spuse Grant ăios.

Surprinsă, Vivjen făcu o grimasă.

— Nu văd niciun pericol.

Morgan îi făcu semn să se uite în apă. Vivtesn se aplecă peste balustrada şi se înfiora.

— Dick I striga ea. Vino mai repede. Dick, atenţie i

Dick vâsli cu energie şi ajunse înaintea crocodilului enorm care se apropia de el.

— Este un crocodil foarte mare, zise Morgan, ciutându-l pe Dick să urce pe vas.

— Are peste patru metri! exclamă Tracy înspăimântată.

— Nu de crocodili mă tem, adaugă căpitanul, îndreptându-şi privirea spre cer.

Într-adevăr, la orizont se distingea o dungă cenuş;e care devenea din ce în ce mai mare. Fără măsurile luate de Grant, uraganul l-ar fi surprins în larg, fără ca nava să mai aibă timp să se adăpostească într-un golf.

— Legaţi toate obiectele de pe punte! ordonă

căpitanul. Ne aşteaptă momente grele.

treabă de pescuit au fost strânse, iar celelalte obiecte erau legate cu frânghii.

Niciun membru al expediţiei nu coborî în caoine, dorind să asiste la înfruntarea cu forţele naturii.

s Zarea se întunecă rapid; norii grei se deplasau cu viteză, în timp ce soarele strălucea încă în partea cealaltă a cerului.

Grant luă legătura prin radio cu celelalte atioia în zeud. Nici tino nu icnsase un mesaj de avertizare.

— Furtuna o apărut pa neaşteptate şi va atinge imediat zona în care ne aflam.

Ochii lui scânteiau şi Tracy îl admiră pentru curajul de care dădea dovadă: singuru'! lui regret era că nu ne găseşte în larg S

Dunga cenuşie se transformă repede într-o îngrămădire de nori ameninţători „acoperind jumătate din cer. Marea deveni agitată şi razele soarelui, traversând perdeaua de nori, căpătau nuanţe verzui. În curând cerul fu complet acoparit. Se lăsă întunericul. Un întuneric înspăimântător, Apa deveni furioasă şi valurile se năpustiră asupra vasului cu o forţă incredibilă, clătinându-l îngrijorător.

Stropii de ploaie se abătură în rafale asupra oamenilor. Tom şi Dick stăteau! o bord, iar Grant ia te ibord, sfidând furtuna. Cercetătorii mai

temători se refugiaseră lângă cabina de omandă.

Morgan le ordonă să coboare pentru a nu-i încurca. Prudenţa era necesară, căci nu voi i-ar fi putut mătura de pe punte.

Tracy îi spuse că voia să vadă ce se întâmplă, dar căpitanul o sfătui cu o voce autoritară:

— Nu poţi rămâne pe punte. E riscant.

— Mie nu mi-e frică…

— Este un ordin, în caz de primejdie, nu vreau să am grija nimănui 1.

Morgan închise uşa după ea şi puse siguranţa. Un val uriaş lovi nava, proiectând-o pe Tracy de peretele cabinei. Vocile colegilor se auzeau alături, semn că şi ei erau încercaţi de furtuna»

Tânăra se lungi în cuşetă, ţinându-se cu mâinile de marginea patului, rezistând loviturilor valurilor, Perfidy era ridicată ca o nucă şi recădea cu un zgomot asurzitor în marea zbuciumată. Cercetătorii erau puşi în situaţii dificile de zguduirile vasului. Glen se lovi cu capul de un dulap, Brian era alb la faţă ca varul, iar Vivian se ţinea cu mâinile de pat pentru a nu fi izbită de pereţi.

După un sfert de oră care i se păru lui Tracy o veşnicie, Grant coborî în grabă scara şi deschise uşa unui dulap. Fata se sprijini de perete, apropiindu-se de el. Morgan scoase două tuburi cu oxigen, o pereche de labe de cauciuc şi o îndemnă pe Tracy:

— Ajută-mă să-mi pun buteliile în spate.

— De ce nu-ţi pui costumul de scafandru?

— Nu mai am timp. Ancora mare s-a desprins. Dacă nu o fixez, nava riscă să se răstoarne.

Grăbeşte-te!

Tânăra înţelese că primejdia era foarte mare şi fixă cu mâinile tremurătoare buteliile de oxigen. Valurile săltau nava în toate direcţiile. Grant se repezi pe punte, urinat de Tracy care ducea labele de cauciuc şi tubul de resoirat.

Morgan îi întinse mâna şi fata reuşi săsi menţină echilibrul, în ciuda vântului violent.

După ce-şi puse labele, Grant urlă spre Tom, acoperind mugetul furtunii:

— Acţionează troliul şi lasă lanţul mai liber.

Voi împinge ancora imediat ce ajung lângă ea.

Este singura noastră şansă!

Tracy se înfiora, gândindu-se cu groază la crocodilii şi rechinii care se adăpostiseră în golf.

Ţinându-se de o parâmă legată de cabina de comandă, reuşi să se apropie de Grant, întrebându-l:

— Nu este altă soluţie?

— Nu mai sta pe punte. Du-te în cabina I

— Îţi rişti viaţa şi vreau să te ajut.

— Coboară imediat la cabine 1 Eu…

Vorbele lui fură acoperite de un val care mătură puntea.

— Fii atent la crocodili şi rechini 1

El nu-i auzi cuvintele şi se pregăti să sară în apă. Un tunet înspăimântător bubui lângă vas şi un fulger despică norii cenuşii, luminându-i pe cei care luau parte la tentativa de salvare a navei. Tom era aplecat deasupra troliului, gata să slăbească lanţul de care era legată ancora. Dick, la cârmă, pregătit să facă manevrele necesare, Tracy, ţinându-l de mână pe

Grant.

Acesta îi mângâie obrajii fetei, apoi plonja curajos, despicând valurile. După câteva clipe, dispăru în adânc.

Tom se aplecă deasupra apei, căutând să observe dacă Grant prinsese ancora.

9 r4 r*>

*

l f

*»vse – apropie cu grâu de ei, ţin-anau-se de balustradă, privind! a lanţui care se pierdea în cpă. Mareo era înspumată şi nu se putea zări nimic, deşi în aceeaşi dimineaţa se vedea fundul presărat cu corali.

Brusc, Tom dădu drumul la oabiu, ca şi cum ar fi primit un semnal de ia căpitan, lăsând câţiva metri să alunece în apă, apoi blocă mecanismul.

Uşurată, nava se răsuci în jurul ancorei miri de la pupa, fiind în bătaia valurilor care ameninţau s-o răstoarne.

Grant reuşi să fixeze ancora şi cu o zvâcnitură,

vasul se înţepeni, opunându-se violenţei f cu râu ni i.

Căpitanul apăru la suprafaţă şi Tom îi ajută să filme pe punte.

imediat, cei doi se îndreptară spre troliu, încercând să întindă cablul. Eforturile lor fură zadarnice. Dick le veni în ajutor, dar lanţui nu se mişca.

— Singura manevră posibilă este să pornim motorul, spuse Grant gâfâind.

Dick porni motorul, în timp ce Grant îşi dădea jos buteliile cu oxigen.

Tracy simţi că vasul începe să se mişte, înfruntând cu prora valurile. Cablurile ancorelor erau întinse şi nava era în afară de pericol.

Brusc, fota auzi o bubuitură, urmată de o linişte nefirească în sala maşinilor: motorul cedase şi Perfsdy rămăsese prizonieră în golful răvăşit de furtună.

CAPITOLUL Vi!

— Ai avut dreptate, Tracy, recunoscu Grant, făcând o mutră plouată, Trebuia să reparăm motorul la Govs.

Marinarii erou pe punte, înconjuraţi de piesele motorului pe care-l demontaseră. Cu mâinile pline de ulei şi cu obrajii pătaţi de motorina, cei trei membri ai echipajului spălau fiecare piesă, o verificau şi o puneau! a loc, încercând să repare motorul.

Soarele îşi făcuse din nou apariţia pe boita
A
cerească.
Grant era mulţumit că motorul rezistase pana la declanşarea furtunii, permiţând navei să se redreseze.
Vijelia nu durase decât câteva ceasuri. Acum, marea era calma şi limpede.
Troc*/ fusese puternic impresionata de curajul căpitanului oare salvase viaţa membrilor expediţiei. Aceştia curăţară bucătăria şi cabinele. Chiar dacă trapa fusese lăsată, pagubele erau însemnate: cioburi de sticla şi de porţelan, haine aruncate pe jos, provizii amestecate.
După *o* noapte de somn, echipaju? u, o din nou pe punte, încercând să repare motorul.
„Ce păcat că nu putem să ne scâidăm! exclamă Vivian.
— N-ai decât să plonjezi. Crocodilul abia oşfoamea
Vivâan izbucni în râs.
— Dacă nu s-ar fi stricat motorul, am fi putut prinde un rechin pe care l-am fi oferit crocodilului, iar noi am fi putut înota fără grijă!
— Cine a ştiut că motorul nu va rezista? replică Dick. Nu cred că te-ar fi lăsat inima se sacrifici un rechin.
— Ce! puţin i-aş fi oferit peşte crocodilul**! şi acum aş fi profitat de vremea minunata.

Hohotele de râs ale Vivianei se ouziră de la un capăt la altul al vasului. Glumele ei îi dis trau pe toţi. Atmosfera vesela făcea să dispară teom a seara cercare, începu să funcţioneze, în – aplauzele echipajului.

Grant declara, mulţumit, că evenimentul trebuie udat şi aduse din cabina sa o sticlă de

rom şi câteva pahare.

— Mâine este o zi de odihna! declara e. după ce-i servi pe toţi, Vă promit că veţi pute-a înota după pofta inimii, în ai: o dulce!

Ovaţiile solutoră aceste cuvinte, Tracy observa că Grant se uita La ea cu un aer misterios, Ce surpriza le pregătea?

Obosiţi de ziua de lucru, toţi membrii expediţiei se culcară devreme.

Tracy adormi imediat ce puse capu'! pe pernă, dar se trezi la miezul nopţii din cauza zgomotului făcut de motor.

Curioasă, îşi puse un şort şi ieşi pe punte. Nava înainta în noaptea luminată de razele lunii, lăsând în urma ei o dâră înspumată. La provă, apa era liniştită şi reflecta lumina ca o oglindă.

Grant era la timonă. Zărind-o pe fată, îi făcu semn să se apropie. Ea se duse mai întâi la bucătărie pentru a face cafea, apoi urcă în cabina de comandă, cu două ceşti în mâini.

— Ai avut o idee excelentă! Parcă mi-ai ghicit

gândurile, muream de sete, zise Grant surâzând.

— Nu pot să dorm din cauza motorului. De ce nu te odihneşti?

— Vreau să ajungem cât mai repede acolo unde ne vom petrece ziua liberă. Dacă am fi plecat în zori, am fi p erdut câteva ore de relaxare. Nu este bine să avem mai mult timp la dispoziţie?

— Când vei dormi? De la declanşarea furtunii, n-ai pus capul pe pernă.

— Mă simt bine. Cred că nici ţie nu ţi-e somn, altfe] nu te-ai fi trezit. Îţi mulţumesc pentru cafea şi pentru faptul că îmi ţii de urât.

P

— Nu ştiu de ce nu pot să dorm, spuse Tracy.

— Este norme! să fii agitata, deoarece ai avut două zile dificile. Mă bucur că voi putea să le ofer tuturor momente plăcute. Nu contează că voi cheltui o mulţime de bani.

— De ce foci acest sacrificiu?

— Repararea motorului a cerut un efort deosebit, astfel că o zi liberă mi se pare un lucru firesc.

— Ai spus că vom înota în apă dulce. Unde crezi că vom ajunge? Aş da oricât să fac o baie în mare.

Tracy se uită la mâinile ei care mai păstrau pete de motorină.

— De aceea am pornit motorul în timpul nopţii.

Fata îşi dădu seama că dacă el ar fi întins mâna, ar fi putut să o mângâie în voie.

Privirea lui era încărcată de emoţie şi Tr cu simţi că respiră mai repede. Grant era, într-adevăr, un bărbat fermecător şi misterios.

El îşi întoarse privirea spre mare, apoi întinse braţul şi Tracy se lipi de trupul lui.

Buzele lui calde le acoperiră pe ale ei Sărutarea lui era tandră şi răscolitoare. Fata înţelese că niciodată Grant n-ar abuza de încrederea e Departe de a se desprinde din îmbrăţişare, ea răspunse pasiunii lui cu o ardoare care o ului. Degetele lui îi trezeau senzaţii extraordinare şi tânăra îşi înalţă braţele pentru a-i înlănţui gâtul. Cu ochii închişi, Tracy trăia cu intensitate clipele care i se părea veacuri.

Era o nebunie, dar rota îşi dedea seama e.a, după furtună, o destindere era mai mult decât necesara.

— Îţi voi arăta imediat un loc unic în lume, Numai tu îl vei vedea, şopti Grant la urechea ei.

Tracy nu răspunse, dar îi sărută cu pasiune. Mâna lui alunecă pe tricoul ei şi ajunse la sâni. Tânăra gemu uşor. El îşi retrase mâna, apoi se îndepărtă un pas.

— Era cât pe-ce să ratăm insula, zise e! arătând un punct cenuşiu în lumina roşiatică a zorilor.

Tracy se uită curioasă la peticul de pământ

spre care se îndrepta vasul.

— Nu pot să ancorez şi să te sărut în acelaşi timp, se scuză Grant, ţinând-o de mână pe

Tracy.

Tânăra se înfiora, conştientă că nu poate să-şi stăpânească tremurul care-i cuprinsese corpul. Niciodată nu se va sătura de sărutările şi mângâierile căpitanului.

Trebuia să recunoască: îl iubea pe Grant. Nu putea să nege evidenţa şi nici nu spera că dragostea ei va fi împărtăşită. Era o nebunie, Tracy se gândi la Meiissa şi la toate zvonurile care circulau pe seama lui Grant. Era mai mult decât imprudent să se îndrăgostească de un bărbat care-şi bătea joc de ea, deoarece se plictisea pe mare!

Brusc, lacrimile îi apărură în colţul ochilor.

Cât de mult ar fi dorit să aibă încredere în Grant!

Îndurerată, se răsuci pe călcâie şi intră în cabină. Cu coada ochiului, observă că Grant făcuse un gest de surpriză, dar fără să încerce s-o oprească, întinsă în cuşetă, Tracy rămase trează. Peste câteva minute, auzi zgomotul făcut de lanţul ancorei, Nava se oprise în faţa insulei.

Emoţia şi incertitudinea o copleşeau, împiedicând-o să doarmă. Căldura era alt obstacol ea somnului. Amintirea sărutărilor lui Grant nu-i dădea pace. Niciun bărbat nu reuşise să-i trezească o pasiune atât de intensă.

Membrii expediţiei se treziră şi urcară pe punte. Tracy aşteptă încă un minut, înainte de a se îndrepta spre bucătărie. Avea impresia că toată lumea va observa tulbi chipul ei.

Nimeni nu-i remarcă frământarea, era o zi obişnuită pentru ceilalţi colegi. Numai fata se zbuciuma, crezând că toţi vor fi uimiţi când o vor vedea.

De fapt, totul se petrecuse în imaginaţia ei când intră în bucătă de Grant o întâmpina surâzând. Nu avea o expresie îronică aşa cum se aşteptase Tracy, Făcând un efort, ea îi adresă un zâmbet cald. Aceste se: …ne de simpatie erau cele maj plăcute momente pe care le petrecea pe vas.

După micul dejun, echipajul coborî barca pneumotică şi membrii expediţiei ajunseră repede la ţărm. Marea era liniştita şi curată.

Peisajul era de vis, Insuia era alcătuită din stânci negre cu forme ciudate, iar nisipul era auriu şi fin. Trei izvoare se vărsa cu în lagună, şerpuind printre bolovani.

Înormat cu o puşcă, Grant porni în fruntea expediţiei spre platoul aflat la o înălţime medie. Un iac natural cu apă dulce se oferea priviiilor.

— Aici nu sunt rechini şi poate nici crocodili, zise Grant, dându-i puşca lui Dick. Apa este prea curată pentru a-i atrage. Este bine, totuşi, să fim prudenţi…

După ce înconjură lacul, urmat de Dick,

căpitanul îngădui ca membrii expediţiei să se scalde.

Apa de izvor era o binecuvântare pentru cei ce petrecuseră o săptămână pe mare.

Grant ieşi repede din lac şi vorbi cu Dick, apoi îi făcu semn lui Tracy. Surprinsă, aceasta îşi puse şortul fără să mai aştepte să se usuce costumul de baie. Răcoarea apei era atât de plăcută pe căldură!

Grant urcă panta stâncoasă şi fata grăbi pasul pentru a-i ajunge din urmă. Ajuns destui de departe de lac, căpitanul se opri şi-i spuse lui

Tracy:

— Poţi să păstrezi un secret?

— Cât de important este?

— Nu ai încredere în mine?

Tânăra tăcu, aşteptând ca el să fie mai explicit.

7 promis câţi voi arăta ceva deosebit, frescy se înroşi în obraji şi Grant adăugă pe un ton blând:

— Nu-ţi mei aminteşti?

Ba da…

— Promite-mi că nu vei vorbi cu nimeni, Mei ales cu colegii tăi.

— Despre ce este vorbo? Ai găsit comoara lăsată aici de piraţi? Eşti în stare de orice surpriză!

— Vreau să fiu sigur că nu vei dezvălui nimănui ceea ce vei vedea.

— Mă întreb ce poţi să-mi arăţi.

i

— Peste câteva minute, curiozitatea îţi va fi satisfăcută.

Cei doi îşi continuară drumul. Tufişurile ţepoase se întindeau pana spre vârful semeţ el coastei. Stâncile negre, erodate de ape, formau nişte sculpturi fantastice. Nuanţe de roşu şi auriu se detaşau pe rocile cenuşii. Peisajul deveni misterios şi tulburător.

Grant mergea în faţă, uitându-se atent în jur, lovind pământul cu un bâţ pentru a alunga şerpii.

Tracy îl urma încântata, admirând cadrul natural uluitor cu fiecare pas, avea senzaţia că pătrunde într-o lume magica.

Morgan făcu câteva opriri, căutând anumite semne de orientare şi-i spuse fetei, arătându-i o cascadă mică.

Aproape am ajuns. După ce trecem de izvor, vom găsi nişte peşteri» Am crezut ca poteca s-a surpat, dar văd că avem noroc, Jl-e frică de lilieci?

— Sunt mulţi?

— Cum nu avem lanternă, nu-i vom deranja, deoarece liliecii stau agăţaţi în timpul zilei. Va trebui să trecem prin apă. Peretele stâncos este prea aproape. Urmează-mă.

— Nu sunt crocodili? Mi-e teamă de şerpi 1

— Nici vorbă de crocodili, Şerpii fug din calea oamenilor. Nu uita că eu sunt în faţă I

— Nu este o mare consolare!

— Nu avem timp de pierdut. Mu ţi se va întâmpla nimic, o asigură el.

După ce trecură prin câteva bălţi, pătrunseră într-o zonă cu o vegetaţie bogată. Lumina se zărea doar printre frunze.

Apa deveni mat adâncă şi cei doi fură nevoiţi să înoate. După câţiva metri, întunericul deveni de nepătruns. Tracy auzi ţipetele piţigăiate ale liliecilor de deasupra lor.

Culoarul strâmt se sfârşi brusc şi lumina o făcu pe Tracy să clipească pentru a privi spectacolul minunat din jur.

În faţa ei se întindea un platou sălbatic. Stâncile abrupte adăposteau un lac cu apă rece, izvoarele se aruncau în lac cu un zgomot plăcut Stropii de apăerau irizaţi de razele soarelui.

liste:

Este atât de frumos… Natura este minunată! Nimeni n-a mai fost pe aici?

— Uită-te acolo.

Fata urmări direcţia arătată de Grant şi observă un adăpost amenajat de mâna omului.

Cenuşa dintre două pietre stătea martoră o prezenţei umane pe aceste meleaguri. Poate că focul fusese aprins în urmă cu sute sau chiar mii de ani.

Morgan o îndemnă pe Tracy săurmeze, coborând pe o cărare îngustă.

După câteva minute, el se opri şi fata îşi frecă ochii de uimire. Pereţii cenuşii erau pictaţi în culori vii.

Aborigenii zugrăviseră animale uriaşe şi peşti în mişcare, folosind culori stridente: ocru, galben şi negru. Câţiva peşti negri cu dungi gal bene păreau că înoată, atât de viu erau zugrăviţi de mâna pictorului anonim.

Tracy îl apucă pe Grant de braţ, pentru a merge mai încet. Fata se oprea la fiecare pas, uluită de varietatea, desenelor. Arta primitivă, mărturie a spiritualităţii oamenilor din cele mai vechi timpuri, era emoţionantă şi plină de o raţie.

În peştera următoare, un rechin negru şi un rechin-leopard, cu gurile deschise, îi stârniră g-oara în suflet.

Moi sus, pe tot peretele, erou imprimate sute de mâini.

— Cum au putut să se caţere până sus? întreba Tracy tulburată. Tavanul se ridică la zece metri.

— Cine ştie, poate au făcut nişte scări. Trebuie să luăm în considerare faptul că nivelul solului a scăzut de-o lungul secolelor, din cauza eroziunii.

Grant vorbea pe un ton scăzut, ca şi cum ar fi dorit să respecte otmosfera aproape mistică a acestor locuri.

Pe un alt perete se găseau desene mai recente. Băştinaşii zugrăviseră câteva vapoare,

alături de chipuri umane cu trăsături europene. Războinicii aborigeni, purtând lănci, înfruntau coloniştii înarmaţi cu puşti.

Cu inima încărcată de emoţie, Tracy strânse braţul lui Grant.

— Mă simt copleşită de atâta frumuseţe.

În peştera următoare, fata scoase o exclamaţie de uimire. Morgan se opri, cerându-şi scue:

— Îmi pare rău că te-am adus aici. Am uitat de aceste desene.

Era vorba despre doi bărbaţi cu o înfăţişare ameninţâtoore. Ţinând în mâini suliţe, cei doi i păreau qata să lanseze armele pentru a veno un animal în fugă.

Tracy se înfiora şi ieşi din arata, regăsind lumin-a cu Idă a soarelui. Locurile sacre cu picturi rupestra erou invchuite într-o aură magică. Tânăra avea impresia că aude sunetele grave scoase de didgsribocs – cornul de bou folosit de Aborigeni în timpul ceremoniilor rituale.

Călătoria în timp fusese uimitoare şi impresionantă. Tracy nu-şi găsea cuvintele pentru a-şi exprima încântarea, păşind tăcută în urma lui Grant. După ce trecură prin apă, cei doi se odihniră câteva momente pe mal pentru a-şi usca hainele.

Deşi erau departe de sanctuar, Tracy vorbea în şoaptă, cuprinsă de emoţie.

— Cum ai descoperit desenele?

— Am copilărit printre ultimii descendenţi ai tribului care obişnuia să vină aici pentru ritualuri magice. Tu eşti prima persoană care a vizitat peşterile.

— Îţi mulţumesc, dar nu trebuia să…

— Am vrut să împărtăşesc această taină cu tine. Te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre ce ai văzut. Turiştii ar distruge mărturiile milenare.

— Ai acostat noaptea pentru ca membrii expediţiei să nu ştie unde este insula?

— Aşa e, dar marinarii ar putea uşor să regăsească poziţia ei. Dacă Tom ar fi ştiut ce secrete ascunde insula, cu siguranţă că n-ar fi îngăduit să debarcăm aici. Locurile sacre trebuie să rămână intacte.

— Tom nu este din partea de nord a ţării.

— Este originar din Broome, dar s-ar îngrozi dacă ar afla că pe insulă se află un sanctuar.

— Îmi cou seamei ce sentimente puternice or putea trezi vederea acestor locuri în cârca te de magie. Chiar şi noi suntem încă tulburat!

Grant îi oferise un dar extraordinar, aducând-o să viziteze un loc sacru. Sub aparenţa de pirat, ei ascundea o inimă caldă şi un spirit scormonitor, deschis spre tot ce poate fi frumos pe lume.

— Nici eu nu cred în magie, afirmă Morgan, dar operele de artă au o influenţă neaşteptată asupra iubitorilor de mister. Trebuie să avem grijă ca ele să rămână aşa cum le-au pictat strămoşii.

— Eşti sigur că nu sunt alţi turişti care au venit pe insulă?

— Ultimii membri ai tribului de pe insulă sunt răspândiţi în toată ţara. Nu ştiu ce să fac: dacă păstrez secretul picturilor, există riscul ca ele să rămână necunoscute pentru totdeauna. Dar închipuie-ţi ce se va întâmpla dacă turiştii ar da năvală să le vadă… Eu vin aici de douăzeci de ani şi n-am găsit urme de paşi.

— Dar dacă vizitatorii au fost prudenţi?

— Este puţin probabil. Când eram copil, veneam aici cu tatăl meu care era un mare vânător de crocodili. Aborigenii de pe insulă erau bătrâni şi au murit sau locuiesc pe continent. De când străbat mările, n-am întâlnit vreun descendent al tribului.

O dată ce hainele li se uscară la soarele arzător, cei doi porniră spre plajă, unde ceilalţi membri ai expediţiei erau neliniştiţi, Trecuseră mai bine de trei ore şi nimeni nu ştia unde se duseseră Grant şi Tracy.

Coborârea era anevoioasă. Fata era îngrijorată, neştiind cum să se obişnuiască mai repede cu caracterul schimbător al căpitanului. Uneori distant şi rece, alteori vesel şi seducător, Grant era o enigmă. Niciodată nu putea şti cum va reacţiona. Noaptea trecută fusese tandru, pasional şi senzual. Dimineaţa fusese amabil şi rece. Acum, se dovedise a fi o persoană caldă şi admirabilă,

având încredere în tăria sufletească a celei pe care o dusese într-un colţ tainic.

*

* * *

La câteva sute de metri de ţărm, o împuşcătură răsună, făcând-o pe Tracy să tresară. O altă împuşcătură îl îndemnă pe Grant să alerge spre piajă, urmat de Tracy care se împiedica de pietre.

Alt foc de armă şi tânăra se grăbi cât putu. Când ajunse lângă iacul ce domina insula, ea îl zări pe căpitan lângă cercetători, care discutau cu nişte vizitatori.

Un iaht strălucitor era ancorat lângă Per/idy, şi o barcă luxoasă cu motor se apropia de ţărm.

Grant fu primul care o întâmpină pe blonda care coborî din barcă.

Melissa Steward era însoţită de un bărbat în vârstă, care trebuia să fie tatăl ei, şi de doi marinari.

CAPITOLUL VIII

s.

Când Tracy ajunse pe plajă, Grant discuta cu Mei Stewart. Tatăl Melissei, îmbrăcat elegant într-un costum alb, căuta săd convingă pe Grant care era destul de furios.

Dick îi spuse fetei că el trăsese focurile de armă pentru a-l atenţiona pe căpitan că trebuie să se întoarcă la navă.

Tracy îl întrebă ce căuta Meiissa pe insulă, dar secundul clătină din cap, spunând că nu ştie nimic.

Meiissa stătea la câţiva metri depărtare, având o atitudine sfidătoare. Tracy aproape uitase de ea, de la incidentul din curtea motelului. Acum, imaginile neplăcute când fusese agresată de blonda năbădăioasă îi reveniră în memorie. Cu toate acestea, se hotărî să fie politicoasă, deşi Meiissa nu-i acorda deloc atenţie.

I

Glen James încercă să schimbe câteva cuvinte cu noua sosită, dar se lovi de tăcerea acesteia.

Căpitanul se apropie de echipaj şi spuse pe un ton sec:

117

— Călătoria noastră a luat sfârşit. Ne întooicem la Darwin.

Vestea avu efectul unei bombe. Membrii expediţiei se uitau miraţi la Grant, fără să înţeleagă ce se întâmplase.

— Am primit ordinul ministrului de a înceta munca ştiinţifică.

— Ministrul? repetă Tracy stupefiată. Nu cumva ministru! este Mei Stewart?

— Nu, Mei Stev/art lucrează în cadru! ministerului şi mi-o transmis ordinele superiorului său.

*

— De ce s-a interesat ministrul de expediţia noastră? insistă tânăra.

— Vom afla acest lucru la Darwin, Vei putea ud legătura cu laboratorul tău şi vei şti despre ce este vorba. Pe moment, nu ne rămâne decât să îndeplinim ordinul: toată lumea pe vas I

Tracy îşi dădu seama că hotărârea lui Morgan era definitivă. Îi era imposibil să discute cu el în prezenţa membrilor expediţiei. Tot ce putea face era să aştepte să rămână singură cu el. Atunci va afla mai multe amănunte.

Mei Stewart se apropie de ei, însoţit de Melissa care arbora un zâmbet triumfător.

— Căpitane, zise Mei, ţi-o încredinţez pe fiica mea oare doreşte să fie întoarcă la Darwin.

Tracy tresări dar nu spuse nimic.

— Foarte bine, zise Grant. Pornim imediat.

— Nu mai putem întârzia puţin? protestă

Vivian, Am pregătit masa şi trebuie să mâncăm. Nu este bine să plecăm pe mare cu stomacul g°! v

Grant acceptă să întârzie plecarea. Mei Stewart îşi luă la revedere, strângând mâinile lui Tracy şi al e Vivianei. Fixând-o cu o privire pe frumoasa roşcată, el se adresă celor două tinere:

— Domnişoarelor, sunt încântat că v-am cunoscut, îmi pare rău că trebuie să ne despărţim atât de repede. Poete că la Darwin vom avea ocazia să ne reîntâlnim.

Vivian îi surâse, deşi era tristă că expediţia luase sfârşit.

Mei Stewart luă loc în barcă alături de fiica sa, îndreptându-se spre iaht pentru a lua masa.

*

Echipajul mâncă în tăcere, doar Brian se interesă de ce trebuie să renunţe la activitatea ştiinţifică, Grant era negru de supărare şi-i spuse pe un ton răstit să renunţe la întrebări.

Tracy fierbea de mânie. Expediţia ştiinţifică luase sfârşit, fără ca ea să fie în stare să se opună deciziei. Furia ei sporea, deoarece Grant se ferea să-i dea vreo explicaţie.

Într-o tăcere de înmormântare, echipa de biologi se întoarse pe vas. Dacă marea va fi calmă, peste trei zile vor fi ia Darwin.

Meliss.a veni la bordul vasului aducând o aulţime de bagaje. Pentru câteva zile petrecute pe mare, avea mai multe valize decât membrii expediţiei.

Cu tupeul obişnuit, Meiissa se instala în cabina căpitanului.

— Cel puţin ştie ce urmăreşte, mormăi Brian.

— Aşa e, zise Vivian, dar mi se pare că joacă o carte foarte riscantă: ori es e o gâsculiţă, ori vrea să dea lovitura cea mare. Oricum, Grant este în pericol de a-şi pierde libertatea!

Tracy era într-o stare vecină cu nebunia. Meiissa îi stăteas din nou în cale. Nimeni nu făcea

vreo remarcă deplasată, deşi toţi ştiau că Grant dispăruse mai mult de trei ore cu şefa echipei de cercetători.

După câteva minute, fata se duse în cabina de comandă. Grant era singur şi părea supărat.

— Nu avem ce discuta! Ne întoarcem şi nu vreau să-ţi explic de ce trebuie să renunţi la cercetări.

— Este absurd! De ce îl asculţi pe nici? N-ai văzut cum s-a uitat la Vivian? Este un om prefăcut şi libidinos!

— Linişteşte-te! Chiar dacă Stewart nu ţi-a făcut impresie bună, ordinul pe care mi l-a transmis este destul de clar.

— Ai fi în stare să-i dai ascultare chiar dacă ţi-ar porunci să faci un lucru ilegal?

— Opreşte-te! ridică el tonul. Nu ştii ce vorbeşti. Dacă ai vreo obiecţie, păstreaz-o pentru şeful tău. Până atunci, trebuie să mai ai ceva răbdare.

— Am înţeles, căpitane Morgan; acum îmi dau seama că ţi-e frică de un funcţionar de la minister! Nu mă aşteptam să te temi, căpitane!

Tracy ieşi din cabină, trântind uşa după ea. Jos, în timp ce se îndrepta spre cuşetă, o întâlni pe Vivian.

Eşti supărată pe căpitan? o întrebă colega ei.

— Bineînţeles.

— Trebuie să ştii că Mei Stewart nu este

numai un politician abil ci şi un om de afaceri foarte priceput. Are o putere extraordinară şi lumea bănuieşte că este amestecat în afaceri necurate, deşi n-a fost prins niciodată. Nimeni n-a aflat cum şi-a dobândit averea considerabilă.

— Văd că ştii multe despre el.

— Am o prietenă ziaristă care a făcut o anchetă într-un scandal financiar şi a vrut să arate că Stewart este amestecat în această afacere, dar n-a putut să găsească dovezi palpabile.

— Nu mă surprinde. Mei mi-a făcut o impresie deplorabilă. Nu am încredere în el. Mă mir numai că se interesează de expediţia noastră. Nu ştiu de ce Grant n-a protestat.

— Poate că are vreo legătură cu Mei. Nu se poate ca Grant să nu fi făcut afaceri cu el.

— Crezi că a colaborat cu Stewart?

— Am bănuieli că Grant este asociat cu oiewart, atâtel nu *o*f şi putut să aibă atâtea vase de pescuit, ţi-am spus că Mei taie şi spânzură în această regiune.

Tracy făcu ochii mari de uimire. Grant Morgan să fie un afacerist dubios? Impresia pe care i-o făcuse ei fusese cu totul alta! Nu, Vivian nu avea dreptate... Ce! mai bine era să afle ce fel de afaceri face căpitanul.

— Mă întreb cum de ne-a găsit aşa de repede Mei! Grant nu m-a lăsat să-l întreb.

— Prin radio, bineînţeles.

— Ai dreptate, murmură Tracy mâhnită.

Următoarele zile fură extrem de obositoare; biologii îşi continuată munca, iar Tracy fu încântată de materialul adunat. Va avea mult de lucru, în laboratorul din Hobart. Studiul privind efectele congelării cărnii de rechin nu o pasiona prea mult, dar primise această sarcină în afara experienţelor legate de modul de viaţă al vieţuitoarelor marine, industriaşii vărsau sume importante pentru finanţarea expediţiilor ştiinţifice şi cercetătorii erau nevoiţi să facă şi aceste lucruri.

Brian şi Glen se oferiră s-o ajute pe Tracy, dor ea îi refuza, nefiind încrezătoare în capacitatea! or de a tria datele obţinute.

Brâăn se consola pescuind zeci de peşti, pe care Glen îi pregăte<a după o reţetă proprie.

Traci accepta, în schimb, ajutorul – Vivianei care se dovedise e şi priceputa şi eficienta. Miile de date trebuiau prelucrate cu rapiditate şi cele două cercetătoare nu-şi vedeau capul de treabă, în plus, Vivian era foarte prietenoasă, făcând-o pe Tracy să uite purtarea rece a căpitanului.

Prima zi trecu fără probleme deosebite, Meiissa era tot timpul în tovărăşia ÎNI Grant, de parcă ar fi fost o fetiţă căreia îi era frică să se joace singură. După ce-i arătă cum să manevreze cârma, Grant o lăsă să conducă vasul. Meiissa se plictisi repede să fie timonier şi se aşeză într-un

şezlong, prăjindu-se la soare.

Dick îl înlocui pe Grant care se duse lângă Meiissa, ignorându-l pe ceilalţi membri ai expediţiei.

Tracy era furioasă: Grant fusese foarte tandru cu ea până la venirea Melissei, şi acum nu-i acorda nici măcar câteva minute pentru a discuta despre rezultatele expediţiei, Câtă încredere avusese în el! Nu o dusese într-un loc sacru, unde nu pătrunsese niciun turist? Amărăciunea îi apăsa sufletul.

Din fericire, singurul remediu rămăsese muna ca Cufundată în maldărul de hârtii şi hărţi, tânăra căuta să-l uite pe cel care-i înşelase aşteptările.

În ziua următoare, Meiissa deveni mai obraznică, făcând observaţii neplăcute în timp ce lua micul dejun.

— Portocala asta este stricată i Nu are deloc suc! Aveţi două frigidere mari pe vas. De ce n-aţi luat suc de fructe?

— Frigiderele, îi explica Tracy, sunt pline cu materiale ştiinţifice, Am luat hrana rece, dar am mâncat-o treptat pentru a face foc probelor recoltate. Pe drumul de întoarcere, orice expediţie ştiinţifică trăieşte din peştii pe care-i prinde.

Melissa nu catadicsi săi răspundă, continuând să se plângă: şuncă era preo grasa, peştele prea prăjit, iar pâinea nu era proaspăta.

Grant Morgan îşi încrunta sprâncenele şi

10 a cabină să se culce după ce fusese toată noaptea ia timonă şi Melissa se apropie de masa la care Brian şi Glen jucau o partidă de şah. Cei doi cercetători se prefăcură atenţi la joc şi nu răspunseră Să întrebările ei, aşa că fata, plictisită, se refugie în cabina lui Grant.

După câteva clipe, Melissa se înapoie pe punte, cu faţa schimonosita de ciuda.

— Cred că este mai proasta decât credeam, comentă Vivian la urechea lui Tracy.

Şefe echipei de cercetători nu spuse nimic şi îşi întinse hărţile pe masa din bucătărie, invitând-o pe Vivian să lucreze. Dimineaţa se scurse pe nesimţite.

La un moment dat, Melissa îşi făcu apariţia în încăpere, declarând pe un ton arţâgos că vrea să mănânce, Vivian îi întinse un cuţit spunându-i că trebuie să cureţe cartofi dacă doreşte să şi joto! e-.: iscă foamea. B.neînţeles că iaiissa dispăru imediat...

După-amiază, Grant se trezi şi urcă pe punte, ţinându-i companie Melissei care stră uceo de bucurie.

Vivian declara că atitudinea capitonului este dezgustătoare. Tracy rămase tăcută, deşi inima îi era îndurerata. Nu mai vorbise cu Grant în ultimele două zile şi singura ei dorinţa era se reziste până la Denwin... când va afla motivul întreruperii expediţiei şi vo putea să-l uite pe

Morgan. Până atunci se dedica în întregime muncii.

La ora zece seara, când Grant intră în bucătărie, Tracy se afla lângă masa de lucru. Ei îşi turnă cafea şi se aşeză în faţa tinerei care nu-şi ridicase nasul din hârtii.

— Munceşti prea mult, rupse el tăcerea. Nu te-ci olictisit încă?

— De ce? îl întreba ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Este cazul să te odihneşti puţin. Ai lucrat foarte bine.

— Nu toţi renunţă la muncă. Vivian m-a ajutat ieri şi astăzi. Dick găteşte, Brian pescuieşte.

Grant făcea de cart la timonă, dar fata nu menţiona acest lucru.

— Ştiu că ordinul de întoarcere te-a nemulţumit, dar…

l

— Bănuiesc că vrei să mă îndemni să stau

*

la soare.

— De ce te exienue/t? Vrei să ajungi b navă la Darwin?

— Ce! puţin eu nu fac opere caritabile. Morgan înghiţi în sec şi continuă să se uite! a tânăra oare răsfoia nişte hârcii.

Tracy simţi că nu se poate concentra. Conştientă de opropierea lui seducătoare, dorea

ca el să se retragă! ăsând-o să-şi vadă de treabă. După câteva momente, îşi înălţă capul pentru a-l ruga să fie îngăduitor, dar observă că e! închisese ochii, gândindu-se probabil fa responsabilităţile pe care le avea pe navă. Fata îi admiră chipul obosit, dar îşi spuse că singura consolare era munca, Plecându-şi ochii, se cufundă din nou în descifrarea măsurătorilor.

Un minut mai târziu, Grant se ridică şi ieşi din cameră. Tracy răsuflă uşurată şi continuă să trieze datele ştiinţifice până spre miezul nopţii, când simţi că ochii i se închid de somn, După ce-şi strânse hârtiile, lăsând maser liberă pentru micul dejun, tânăra se duse în cabină pentru a se odihni. Avea de gând să lucreze şi în ziua următoare, căci vasul va sosi în port abia peste douăzeci şi patru de ore. Încă două nopţi pe navă, Cât de greu trecea timpul!

În zori, fu trezită de Vivian care o zgâlţâi de umăr.

— Tracy, scoală-te!

Tânăra deschise ochii şi o văzu pe Vivian pradă mâniei.

Îmbracă-te repede. Vreau să-ţi orăt ceva!

— Ce s-a întâmpjat?

Vivi-an îi întinse şortul şi o bluză, făcându-i emn să se grăbească.

Când Fracy fu îmbrăcată, Vivian o luă de braţ şi o trase pe punte. În dreptul uşii, Vivian se opri,

arătându-i colegei sole dezordinea care domnea în încăpere: hârtiile erau împrăştiate peste tot, alături de cartofi, morcovi şi portocale, Făina fusese amestecată cu sucul de roşii, notele ştiinţifice erau pătate şi mototolite.

— Ce dezastru! exclamă Tracy înmărmurită, A avut loc o furtună? Am dormit atât de adânc încât n-am auzit nimic!

— Ce furtună? Marea e calmă. Să nu-mi spui că nu ştii cine e vinovatul!

— De ce faceţi gălăgie? se auzi vocea morocănoasă a căpitanului.

Grant se opri la vederea haosului din încăpere.

— Voi aţi distrus bucătăria?

— Noi am găsit-o în dezordine, zise Vivian, Poate că ne spui cine a comis această faptă. Nu cumva prietena ta?

— Meiissa?

— Da, ea. Uite ce a putut face!

— Vivian, ai dovezi?

— Dovezi? N-am nevoie de ele. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să distrugă munca pe care am depus-o!

Vocea lui Morgan deveni tăioasă.

— Nimeni nu poate fi acuzat fără probe.

Vivian se apropie de el, gata să-l pălmuias că, indignată că-i ia apărarea Melissei. Tracy o prinse de braţ în ultima clipă.

— Nu avem nicio probă, aşa că voi face curat.

Vivian, ajută-mă să adun hârtiile.

Vivian se supuse rugăminţii şi se aplecă pentru a ridica notele ştiinţifice.

— De ce crezi că Melissa a fost autoarea?

insistă Morgan.

— Nu face pe inocentul! replică Vivian.

— Nu cred că…

— Vrei să fac o informare în scris?

Trocy o strânse de braţ pe prietena ei, nedorind ca Melissa să fie subiectul discuţiei, deoarece nu voia să afle amănunte neplăcute despre caracterul fiicei lui Mei Stewart.

— Ajunge cu reproşurile! zise ea. N-am pierdut decât vreo două hârtii. Oricum, notele preliminarii nu pot să-mi îngreuneze elaborarea lucrării ştiinţifice.

Vivian nu putea să-şi stăpânească nervii şi Tracy căută s-o calmeze:

— Nu merită să faci scandal! Vreau să ajungem cu bine la Darwin, atâta tot.

Tânăra ar fi dorit numai să nu se afle pe vas. Pentru prima oară regreta că luase parte la expediţie. Din fericire, nu mai avea decât o zi până când atmosfera apăsătoare de pe navă va! un sfârşit. Chiar şi Vivian, pe care o simpatiza, avusese o ieşire necontrolată. Gestul Melissei luase proporţii dramatice pentru frumoasa roşcată, exasperată de întoarcerea bruscă a echipei de cercetători.

— Bine, bine, tu eşti şefo. Mi se p-are, totuşi, că este o laşitate să nu luăm atitudine faţă de aceste manifestări de vandalism!

Vivian părăsi bucătăria, dându-l a o parte pe Grant care rămăsese s-o ajute pe Tracy. După ce aruncară la gunoi cioburile şi adunară făina de pe foile de hârtie, cei doi începură să aleagă legumele.

— Tracy, rosti Grant încet, îmi pare rău de cele întâmplate. Dacă pot să fac ceva…

— Nu-i nevoie, mulţumesc.

— Nu sunt vinovat…

Vocea lui blândă aproape co o frcu pe Tracy să plângă. Prezenţe căpitonulu o tulbura ca întotdeauna. Fata se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde ochii înlăcrimaţi, prefăcându-se că nu auzise vorbele lui.

După câteva minute, Grant o lăsă pe tânără să şteargă petele de roşii, întorcându-se la cabina de comandă.

Vivian se întoarse în bucătărie, cu obrajii în flăcări.

— De ce nu i-ai spus lui Grant că Melissa merită să fie pedepsită? Nu-ţi ajunge că eşti umilită de prezenţa ei pe navă? Ai văzut că s-a instalat fără ruşine în cabina lui? De ce n-ai protestat?

Tracy nu ştia ce să răspundă. Durerea de a-i fi pierdut pe Grant era prea mare pentru a se gândi

ia răzbunare. Puţin îi pasa de rezultatele muncii echipei de cercetători! Melissa îl răpise pe Grant, Ceea ce dorea în acest moment, era să ajungă acasă şi să-l dea uitării pe Grant.

— Nu mai contează – acum, zise ea* Am făcut ordine în hârtii.

— Nu mai contează că Grant te umileşte în faţa tuturor?

— Mai prevenit să stau cât mai departe de ei, Nu-ţi face sânge rău pentru mine, Te rog să doi uitării acest incident

Vivian clătină cu tristeţe din cap.

— Cum vrei, draga mea, Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi aruncat-o pe Melissa peste bord, împreună cu căpitan cu tot! Este uluitor că Grant nu face nimic L Am avut o altă părere despre el.

— Nu eşti singura pe care a decepţionat-o... Pentru mine, Grant este un subiect închis Te rog să-mi pregăteşti o cafea, Vreau să-mi strâng hârtiile, Poţi să mă ajuţi?

Vivian puse cafetjera pe foc, continuând să bombănească împotriva lui Grant. Tracy lucră cu înfrigurare pentru a termina trierea buletinelor ştiinţifice, Cu coada ochiului o zări pe Melissa întinzându-se în şezlong. Figura ei era puţin tristă, Să-i fi făcut Grant morală?

Micul dejun se desfăşură într-o atmosferă caraghioasă. Vivian îi aduse lui Morgan şunca tare, pâine arsă şi ouă pe jumătate fierte. Ceilalţi

erau atenţi la reacţia căpitanului, dar acesta se prefăcu că nu observă calitatea bucatelor.

Tracy abia reuşi să-şi stăpânească râsul. După ce Grant ieşi din bucătărie, fata o luă deoparte pe Vivian, spunându-i că trebuie să fie mai indulgentă cu el, deoarece nu va obţine nimic dacă-l înfuria.

Vivian nu-şi regreta răzbunarea, izbucnind în hohote de râs.

— Căpitanul ar putea să fie dur cu tine, o preveni Tracy.

— Puţin îmi pasă! Până la Darwin, să pregătesc mesele!

Până la prânz, Vivian îşi domoli furia şi se strădui să gătească aşa cum se aşteptau toţi membrii expediţiei.

Pentru a-şi feri hârtiile de alte neplăceri, Tracy le încuie în dulap. A doua zi, pe când nava intra în port, tânăra constată că totul era în ordine.

Toată dimineaţa, echipajul descărcă mate dalele recoltate, care fură expediate spre laborator. În ciuda numeroaselor telefoane date la Hobart, Tracy nu reuşi să vorbească deloc cu directorul ei, fiind nevoită să amâne explicaţiile cu privire la ordinul de încetare a expediţiei…

De obicei, înainte de a se despărţi, cercetătorii şi marinarii luau masa la un restaurant. De data asta, nimeni nu avea chef să serbeze întoarcerea ia ţărm, Tracy respiră uşurată, dorind să plece cât mai repede din Darwin, De

j 2... – ...v...«.v: „w
*

altfel, căpitanul dispăruse imediat după acostare, însoţit de Melissa.

La prânz, Tracy îşi luă rămas-bun de I-a colegi.

Dick French o îmbrăţişă, spunând:

— Nu-ţi face griji. Nu este vina ta că expediţia s-a încheiat mai repede. Nu ai nimic să-ţi reproşezi.

— Poate că ne vom întâlni cu ocazia altei expediţii.

— Cu multă plăcere. Am colaborat foarte bine, chiar dacă au fost şi femei pe navă.

Vivian îi făcu cu ochiul lui Tracy şi aceasta îşi dădu seama că între cei doi se înfiripase o legătură amoroasă. Preocupată de munca ştiinţifică, nu remarcase că Dick şi Vivian se înţelegeau foarte bine. Acum se bucură că Vivian îşi găsise un prieten serios pe care putea să se bizuie în viitor.

Dick o sărută cu zgomot pe Vivian, apoi coborî pe chei alături de Tom care le făcu semne cu mâna celor rămaşi pe vas.

Tracy o bombardă pe Vivian cu întrebări, dar aceasta se mulţumi să-i surâdă, rămânând discretă şi misterioasă.

Frumoasa roşcată o invită pe şefa echipei de cercetători să doarmă la ea, dar Tracy găsi un bilet la avionul de după-amiază spre Hobart şi o

refuză pe prietena ei.

Până la decolarea avionului, Tracy îl vizită Pe Will Jacobs la spital. Bătrânul lup de mare era aproape vindecat şi, la vederea fetei, exclamă bucuros:

— Săptămâna viitoare voi pleca din nou pe mare. Mă simt ca în tinereţe!

Deşi era slăbit, Will arăta destul de bine şi nu mai avea paloarea care o îngrijorase pe Tracy cu trei săptămâni în urmă.

— Anul viitor, eu voi fi căpitanu'! expediţiei, îi promise ei cu mândrie.

— Mă bucur că vom fi din nou împreună, zise Tracy entuziasmată, ţi-am simţit lipsa.

*

* * *

În avionul care o ducea acasă, tânăra îşi spuse că Will nu va avea ocazia să facă o călătorie de durată pe mare. Oricum, pentru ea, expediţiile la bordul lui Perfidy luaseră sfârşit pentru totdeauna.

În holul aeroportului încercă în zadar să vorbească la telefon cu directorul laboratorului din Hobart. Temerile ei începură să sporească, deoarece numai un eveniment grav ar fi putut să scurteze expediţia ştiinţifică.

Bruic, gândul i se îndreptă spre Grant, că, pitanui părăsise vasul cu Meiissa şi nu revenise să-şi ia la revedere de la membrii expediţiei. Descărcarea materialelor se făcuse în absenţa lui.

Ce problemă urgentă îl făcuse să plece în grabă? Aşadar, Meiissa îi furase inima…

Zărind prin hublou creştetul înzăpezit al muntelui Weliington, fata simţi o uşurare în suflet. Era din nou acasă şi va putea afla secretul scurtării duratei expediţiei. În plus, aici îi va fi mult mai uşor să-i dea uitării pe Grant De la aeroport, Tracy se îndreptă direct spre casă şi nu se duse la laborator decât a doua zi, după o noapte de somn odihnitor. Din păcate, atitudinea directorului se dovedi a fi mult mai severă decât se aşteptase ea…

CAPITOLUL IX

— În sfârşit, oi sosit! exclamă şeful lui Tracy. Sunt extrem de dezamăgit de tot ce oi făcut!

lânăro se apropie de directorul laboratorului, care şedea în spatele unui birou masiv. Bărbatul era mic de statură şi avea o privire aspră şi încărcată de reproş.

Fata se aşteptase ca şeful ei să o certe. Colegul ei, cu care se întâlnise pe hol, îi spusese că directorul este furios, deşi se ferise să-i dea amănunte suplimentare.

— Reputaţia laboratorului nostru este bine stabilită, continuă directorul. Fiecare cercetător trebuie să aibă o comportare ireproşabilă. Sunt surprins de modul cum te-ai purtat în ultima expediţie.

La ce făcea aluzie? se întrebă Tracy mirată,

luând loc pe un scaun fără să fie invitată.

Directorul era o persoană arivistă şi egoistă, gândindu-se numai la cariera sa.

— Nu m-am aşteptat ca un membru al laboratorului să declanşeze un scandal de asemenea fi, oporţii! Afla că în, nistrul mi-a cerut explicaţii în legatara cu tine!

Tracy se înfiora. Docă ministrul aştepta lămuriri, asta însemna că unele capete vor codea… Va fi concediata?

Pe moment, se qândi să o roage pe Vivian săi găsească un post la Darwin. Oh, nu! În niciun caz la Da win… Amintirea lui Grant era prea dureroasa.

Di rectorul vorbea întruna, fără ca tânăra să-şi dea seama de ce era acuzata. Deşi nu prezentase raportul privind rezultatele muncii sale şi nici nu deschisese gura, fata se simţea deja condamnata. Pentru director, orice zvon provenit de la minis ei avea valoare de adevăr.

Pierzându-şi răbdarea, Tracy se hotărî să pună capăt vorbăriei supe – orului ei. Deoarece va fi concediată, era inutil să îndure umilinţa de a fi acuzata fora rost.

— Domnule director, nu ştiu care este motivul supărârii dumneavoastră. Ce-mi reproşaţi?

— Nu ai fost atenta la cele ce ţi-am spus?

— N-am auzit nimic de care să-mi fie ruşine.

Directorul ridica tonul şi o privi ameninţâtor.

— Comportarea ta scandaloasa de la Nhulumbuy este de neiertat!

Tracy rămase înmărmurită, neştiind ce greşeală comisese.

— Habar n-am la ce vă referiţi.

Directorul se indignă, înălţând mâinile spre cer.

— Nu mai face pe nevinovata!

— Din câte-mi aduc aminte, nimeni din echipa mea de cercetători nu s-a comportat indecent la Mhulumbuy. În ceea ce mă priveşte, nu văd cum am putut păta reputaţia laboratorului. Ce am făcut? Am omorât pe cineva? Am furat? Vă rog să fiţi mai explicit!

Brusc, directorul se calmă, dar tonul tăios cu care-i vorbi o convinse pe fată că va fi concediată de la laborator.

— Mă refer la comportarea scandaloasă pe care ai avut-a la o petrecere din oraşul Nhulumbuy.

Tracy rămase cu gura căscată de uimire.

— Eu… eu n-am făcut nimic reprobabil.

— Ai fost învinuită de beţie şi desfrâu.

— Eu… de desfrâu? Cine m-a acuzat?

— Nu ştiu.

— Cum nu ştiţi? Mi-aţi întrerupt misiunea ştiinţifică şi mă aflu aici în urma unor calomni1 anonime? Nu-mi vine să cred că este posibi1

aşa ceva!

Directorul se mulţumi să dea din umeri şi se declare cu o voce pierdută:

— Ce să-i faci? Ministrul.

Tracy îi tăie vorba, înfuriată de slugărnicia şefului ei.

— La naiba cu ministrul! Vreau să-mi daţi acum amănunte clare. Cine este acuzatorul meu? Dacă nu cuno-aşfeţi persoana care m-a reclamat, vă rog să vă interesaţi dacă acuza*

ţiile sunt întemeiate. Nimeni nu executa un clin fără să verifice dacă acesta este corect! Am convingerea că laşitatea v-a împiedicat să vă împotriviţi şi să mă apăraţi!

Tracy se ridică de pe scaun. Lacrimi amare îi brăzdau obrajii. În încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Directorul părea impresionat de izbucnirea mânioasa a subordonatei sale.

— ia-ţi câteva zile de concediu, o sfătui e!

Într-un târziu, opoi vei putea să redactezi raportul ştiinţific. Până atunci, voi avea toate amănuntele în legătură cu problema ta.

Fata simţi o milă imensă pentru acest bărbat care tremura pentru scaunul lui. Ce minune că nu o concediase pe loc! În orice caz, ve trebui să se intereseze singură de dedesubturile intrigilor care o victimizaseră pe nedrept. Directorul nu putea să se implice prea mult, deoarece ţinea să fie bine privit de superiorii lui.

*

Tracy să gândi că patru zile libere vor fi suficiente ca să afle cine este în spatele manevrelor pentru a o discredita. În primul rând, îi telefonă Vivianei, dar nu reuşi să discute cu prieten-a ei.

Luni dimineaţa, se întoarse ia laborator. Directorul nu-şi făcu apariţia până la sfârşitul programului. T5 ftă: e cercetătoare avu mult de lucru şi nu se în ai interesă decât de raportul ştiinţific pe care trebuia să – termine a doua zi.

Spre prânz, cineva o sună fa telefon.

— Alo, Tracy? Ce este cu povestea încurcată de ia Nhuium ouy?

— Oh, Vivian, mă bucur că te aud. Undea? fost? Te-am căutat şi nu te-am găsit. Mu ştiu cine m-a reclamat Directorul nou a primit o plângere: anonimă din partea cabinetului ministrului şi mi-a acordat câteva iile de odihna până când va afiş versiunea oficială, Cred co este prea târziu pentru a cerceta ce s-a întemplai la petrecere.

Vivian *a* ascultă cu răbdare şi izbucni în râs.

— De ce nu l-ai luat de gât? se indignă ea.

— Îmi venea să-l omor, nu alta I Cel puţin mi-a spus tot ce ştia. Vreau să aflu ce s-a întâmplat la Darwin.

— Ministrul a ordonat o anchetă în privinţa ta. Toţi membrii expediţiei au fost interogaţi, dar niciunul nu te-a discreditat. Cu cine ai fost

Ia petrecere?

— I-am întâlnit pe Grant şi pe Melissa... Vivian, am o rugăminte: poţi să cauţi un tip? Ted Mailanby este numele lui. El îţi va putea spune mai multe despre un bărbat, Rick şi nu mai ştiu cum. Am stat în tovărăşia lor la bar toată noaptea.

liniştită. Dick cunoaşte multă lume la Gove, Sunt sigură că Melissa este cea care te-a pârât. Este o viperă!

— Nu avem dovezi!... j-i eu am convingerea că ea l-a convins pe tatăl ei să mă distrugă.

— Mei Stewart nu a fost niciodată un om integru.

— Mă uimeşte faptul că a fost în stare să declanşeze un scanda! numai pentru a-i face plăcere fiicei sale.

— Ştii că Meiissa te urăşte.

Tracy îi povesti Vivianei incidentul de la piscină.

— Acum este clar! exclamă frumoasa roşcată. Vezi cât de primejdioasă este fat-a lui Me!? Nu se dă în lături de la nimic pentru a-şi atinge scopul. Mă mir că s-a limitat doar să te discrediteze.

Tracy simţi un fior rece pe şira spinării, amintindu-şi faţa înfuriată a Melissei.

— De ce este atât de pornită împotriva mea? Nu l-a cucerit pe Grant? Ce mai vrea?

— Toată tărăşenia a început înainte de a pleca din Gove, fiindcă Meiissa a vrut să fie sigură că nu mai poţi să-i fii rivală.

— Este absurd. Dragostea a îndemnat-o în o mârşăvie! Să facă totul pentru a obţine inima căpitanului?

— Din păcate, n-am putut-o găsi! a Darwin. Abia aştept s-o întâlnesc. Să o ferească Dumnezeu de mâna mea!

Ameninţare Vivianei avea un suport rea! şi

Tracy căută s-o liniştească.

— Violenţa nu rezolvă problema mea. Nu face o prostie, Vivi-an. Ceea ce mă interesează este să strângi dovezi că Meiissa şi Mei au fost cei care mi-au adus acuzaţiile.

— Am să-ţi dau o veste care te va mira: căpitanul este şi el de negăsit Pun pariu că sunt împreună.

— Nu-mi face nicio plăcere să aud că Grant este cu Meiissa.

— Ceea ce mă intrigă este faptul că un bărbat seducător ca ei s-a putut lăsa îmbrobodit de o mucoasă fără minte.

Vivian avea dreptate; Grant fusese văzut tot timpul în compania fiicei lui Mei. Cine ştie dacă caza

După ce-i ură succes în demersurile pe care le va întreprinde, Tracy puse receptorul în furcă, gândindu-se că poate directorul ei îi va da unele informaţii suplimentare. Din păcate, se-ul ei nu veni nici în acea zi la laborator.

*

Tracy era acasă şi se pregătea să cineze, când sună telefonul.

— Am aflat că eşti implicată într-un scandal, îi spuse Will Jacobs.

Tracy surâse, mişcată de gestul bătrânului lup de mare.

— Mă voi interesa peste tot. Aflu eu cine te-a nenorocit. Spune-mi ce ştii.

— Nu ştiu nimic, absolut nimic! exclamă fala. Directorul meu a întrerupt expediţia ştiinţifică din cauza unei reclamaţii anonime. Asta e tot ce am aflat.

— Dacă ar fi acum! o Darwin, directorul tău n-ar avea multe zile de trăit!

— Will, sunt în pericol de a-mi pierde serviciul. Nu cred că directorul meu îmi va da referinţe bune! Nici nu-mi mai pasă ce voi face în viitor. Tot ce vreau este ca totu'! să se termine odată! Situaţia în care mă aflu este insuportabilă. Îmi vine să-mi iau câmpii!

— Nu te necăji, drag-a mea. Bătrânul Wiii îţi va rezolva problema. Îndată ce Grant îşi face apariţia în oraş, vom merge împreună la Mei Stewart să discutăm cu el. Ai să vezi ce treabă bună vom face!

Fetei i se puse un nod în gât.

— Wili... Will... căpitanul este de partea lui Mei, suspină ea. L-om văzut în compania Melissei şi a tatălui ei.

— Dacă poţi crede că Grant este de pesnea familiei Stewart, eşti mai proastă decât o gâscă! Stai liniştită, împreună vom descurca iţele întregii poveşti!

Tracy îi mulţumi pentru ajutor, sfătuindu-l să fie prudent şi închise telefonul.

La miezul nopţii, soneria telefonului ţârâi din nou, trezind-o pe tânăra care abia îşi găsise somnul.

— Alo? Cine e? întrebă ea cu voce somnoroasă.

— Am aflat de la Wiâl că eşti acuzată pe nedrept, se auzi voce-a lui Grant Ce s-a întâmplat?

— t Inima fetei tresări de bucurie ia auzul vocii lui. Era imposibil săuite pe căpitan! Emoţia o împiedică să deschidă gura.

— Tracy! Răspunde I Se ce taci? Tracy I

l

Grant sunase prea târziu. Mult prea târziu. Acum nu era în stare să discute cu el, Poate că într-o zi va avea curajul să-i vorbească în linişte.

Fata puse receptorul în furcă cu inima cât un purice.

Telefonul sună din nou şi Tracy îl scoase din priză. Somnul îi fu agitat şi întrerupt de visuri:

Grant şi cu ea pe puntea vasului Perffdy, nopţile tropicale şi sărutările lor pe plajă, momentele magice petrecute pe insulă…

*

Săptămâna trecu repede, fără ca Tracy să primească vreo veste de la Darwin. Directorul nu o mai chemă în biroul lui şi tânăra putu să se dăruiască muncii, deoarece voia să lase lucrările în ordine, chiar dacă ar fi concediată. Pasiunea pentru ştiinţă îi insufla elanul de a redacta raportul ultimei sale expediţii.

Luni, în cutia de scrisori, fata găsi o invito ţie ia nunta lui Wiii Jacobs. De necrezut, d>ar bătrânul lup de mare se însura o şasea oară.

%

Aleasa inimii sale era Sue Watson. Curajoasa infirmiera îşi lega clin nou viaţa de Wiii. Ero o veste minunata, însă Tracy ezita să se ducă la nunta, deoarece v-a avea ocazia neplăcută de a-l întâlni pe Grant acolo.

Revederea cu el i-ar fi pricinuit o sumedenie de necazuri, iar amintirile triste i-ar fi zdrobit inima. Era peste puterile ei să asiste la ceremonie.

Singurul inconvenient era să găsească o scuză faţă de Jacobs. Bătrânul marinar o adora şi nu dorea să – mâhnească.

Hotărând să-i trimită un cadou, Tracy se duse la magazin şi aiese un ghiveci cu un arbusi aromat, chinuindu-se toată ziua să-i împacheteze. Mai greu îi veni să găsească expresiile cele mai calde pentru a le ura mirilor muită fericire, Spre miezul nopţii, masa era, plină de ciorne mototolite. Tânăra avea cearcăne la ochi şi o durea capul.

Până ia urmă, amână pentru a doua zi redactarea scrisorii. Telefonul ere scos din priză pentru a nu fi nevoită să discute cu Will. Niciodată n-ar fi fost în stare să-i refuze pe prietenul ei, dacă acesta ar fi rugat-o insistent să participe ia ceremonie.

În dimineaţa următoare, fata hotărî să ducă pachetul la poştă în pauza de prânz, însoţit d

La iaboralor, o anunţă pe telefonistă ca nu de, este să răspundă dacă o sună cineva. Singura ei dorinţă era să lucreze în linişte.

Spre prânz, secretara îi aduse poşta. Un colet purtând numele ei o miră. Citind numele expeditorului, constată că pachetul îi fusese trimis de Vivicn.

Coletul conţinea ziarul local din ziua precedentă, Pe prima pagină, cu litere mari era anunţată o ştire uluitoare:

Un căpitan de pe un vas de pescusi o prins un „rechin” în plasa sa.

*

Sub titlu se vedea fotografia lui Grant şi fotografiile Melissei, alături de tată! ei.

Tracy citi articolul pe nerăsuflate. Era de ne crezut: Mei Stewart şi fiica lui aduşi în instanţă. Grant Morgan strânsese dovezi zdrobitoare că Mei Stewart controla traficul de peşte din marea Arafura, primind mită pentru a elibera permise de pescuit proprietarilor de vase care doreau să se îmbogăţească rapid, fără să ţină seama de legile

australiene. Un paragraf o făcu să-şi ţină răsuflarea. Ultimul abuz al lui

Mei Stewart fusese campania de defăimare a unei tinere cercetătoare din Tasmania. Studiile ei privind efectele devastatoare asupra pescuitului intensiv al rechinilor negri nu fuseseră privite cu ochi buni de politicianul corupt.

Aşadar, Mei găsise ocazia oferită de fiica lui pentru a o îndepărta pe 1 racy care avertizase ministerul că numărul rechinilor pescuiţi în apele murii Arafura nu trebuia să crească, deoarece exista pericoiul ca această specie să dispară, tulburând echilibrul biologic.

Vivian scrisese pe marginea ziarului: „Telefonează-mi de urgenţă! Telefona! tău de acasă nu funcţionează!”

Tracy se uită la ziar, respirând uşurată. Lacrimi de bucurie îi apăruseră în ochi. Grant se dovedise a fi un om de nădejde. De la începutul expediţiei, se purtase cu familia Siewarî politicos, numai pentru a fi or – ape de dsmasoorea afacerilor necurate ale, ui Me

În timp ce căuta numărul de telefon al Vivtemei, uşa se deschise şi directorul laboratorului se înclină, spunând cu o voce grava:

— Îmi cer scuze, domnişoară Beaumont. Mii da scuze. Ministrul m-a sunat în persoana şi…

Fata nu-l mai asculta. Ochii ei erau fixaţi asupra bărbatului care ajunsese în pragu! uşii,

uitondu-se mânios la tânăra care tresări.

Grant Morgan nu se mişca, dar o sfredelea cu privirea.

CAPITOLUL X

Vocea directorului se stinse. Chipul înmărmurit al tinerei era atât de expresiv încât şefu'! ei întoarse capul ea să vadă cine o tulburase pe tânăra cercetătoare, Zărindu-l pe Morgan, directorul făcu un pas spre uşă, dar căpitanul îl opri, cu un gest energic:

— Cere-ţi din nou iertare, domnişoara Beaumont nu te-a auzit.

Directorul reîncepu să-şi ceară scuze, adăugând că ministrul îi ordonase să-i facă o compensaţie pentru daunele morale suferite. Re*w în* Bpi gretabilul scandal din Darwin nu trebuia să micşoreze renumele laboratorului din Hobart.

Era evident că zvonurile fuseseră nefondate.

Bineînţeles că întreruperea expediţiei se datora unei erori. Tracy va fi promovată în funcţia de cercetător şef, pentru că fusese acuzată pe nedrept. Încă o dată, scuzele cele mai sincere… Din pragul uşii, Grant spuse pe un ton apăsat:

Tracy, este rândul tău

Ce p-itsa su spună? Privirea ei îl învăluia pe ce! pe care îl crezuse pierdut Uluitor… Grant se ai! a le Hobart… Tot atât de sigur pe usoat ca şi pe vapor. Bronzat de soarele tropioal şi cu figura ameninţătoare, avea aerul unui pirat îndrăzneţ,

chiar dacă era îmbrăcat într-un costum impecabil.

— Spune-i că puţin îţi pasă de postul pe care ţi i-a oferit! o îndemnă el. Repede, însă. Avem multe de făcut! 1 a-ţi lucrurile şi să mer

— em i

Un vai de fericire urcă în pieptul fetei, Cuvintele şi surâsul complice erau mai mult decât clare. Acum aflase tot ceea ce dorise să ştie. Nu mai era singură. Grant venise ia Hobart după ea. Fericită, îi mânca din ochi. Dacă nu va profita de ocazie, visele ei se vor spulbera ca un fulg.

Înăbuşindu-şi un chiot de bucurie, tânăra se ridică şi duse mâna la tâmplă, zicând:

— Am înţeles, căpitane I

Luându-şi poşeta de pe spâtarui scaunului şi jacheta din cuier, Tracy fu într-o clipă alături de Grant. Uitându-se ia directorul care o privea nedumerit, îşi dădea seama ce sentimente contradictorii îl încearcă pe nefericitul birocrat. Cum putea o tânără să renunţe ta postul cel mai invidiat de colegii ei? Alb La faţă, directorul nu-şi putea reveni din uimire.

Tracy nu simţi decât dispreţ pentru bărbatul

148

care aştepta un cuvânt din partea ei şi-i întoarse spatele, spunându-i lui Grant;

— Să mergem.

Cei doi coborâră stânjeniţi scările clădirii. Nu se mai văzuseră de două săptămâni. Cum puteau

să spargă tăcerea dintre ei?

La uşa de la intrare, Tracy îl luă de braţ pe Grant şi ridică privirea spre ochii îni.

— Ai văzut ce mutră a făcut directorul? o întrebă el, făcându-i cu ochiul.

Tânăra hohoti de râs şi Grant se molipsi pe dată, încât portarul nu ştia ce să creadă, observând veselia lor nestăvilită.

Tracy se potoli prima şi-l conduse pe Grant la parcare.

— Am venit cu un taxi, îi explică ei.

— Maşina verde este a mea. Te invit! a mine, căpitane.

l

— Nu-mi mai spune căpitane, se bosumflă el. Poţi să mă duci unde vrei. Îţi stau la dispoziţie.

— Prima oprire *va* fi la mine acasă, insistă ea.

Pe drum, fata se gândea că norocul îi ieşise în oale. Toate temerile sale se risipiseră ea prin farmec.

În faţa casei, simţi că emoţia o copleşeşte. Inima îi bătea nebuneşte. Era prima dată când Grant îi făcea o vizită... Vor fi în stare să regăsească atmosfera de înţelegere de pe Perfidy?

Morgan se punctă cu multă naturalele, aşezându-se confortabil într-un fotoliu în timp ce Tracy aduse o scrumieră pe case o puse pa măsuţa din faţa lui.

El stătea Hniştet, fără să dea semne de

nerăbdare.

— În sfârşit, kită-ne singuri i

Ticcy se îndreptă încurcată spre bucătărie.

— Mă duc să fac o cafea.

Pe când apa fierbea, fata inedită ia gestul de a părăsi laboratorul. Nici nu-i venea să creadă că părăsise un post invidiat de mulţi. Hârtiile şi cărţile rămăseseră pe birou. Va trebui să se întoarcă ta laborator şi să le recupereze.

Două mâini oo! de îi cuprinseră umerii. Fora

să-şi întoarcă privirea, fata se lasă pe spate, sprijinindu-se de trupul lui Grant. El o mângâie uşor pe păr apoi se aplecă, murmurându-i la ureche:

— Te iubesc.

Tracy se întoarse fi se lăsă sărutată, fără să spună niciun cuvânt.

Morgan se îndepărtă un pas şi-l cercetă chipul radios.

— Vii cu mine la Darwin?

Incapabilă să vorbească, Tracy îşi întredeschise buzele şi ei o sărută uşor, apoi cu pasiune, Toate îndoielile erau înlăturate de îmbrăţişarea care parcă nu se mai termina.

mea

— Da, sunt de acord să merg cu tine la Darwin, dar trebuie să te însori cu mine.

— Am ştiut eu că eşti o persoană cu principii morale.

— Sunt curioasă să aflu de ce-i făceai ochi dulci Meâisseu

— Eşti geloasă? se miră el. Nu ai de ce, fost un chin pentru mine să mă abţin să nu o plesnesc.

Tracy îşi aminti de sărutarea lui tandră din ajunul ridicării ancorei.

— Când Will iacobs a căzut ia pot, doborât de o criză cardiacă, continuă Grant, mi-om spus că sosise prilejul să mă duc până ia

Gove fără să bat la ochi. Mei Stewart se găsea acolo şi puteam să văd cine sunt complicii lui. Meiissa este mai isteaţă decât pare. Sub masca de fetiţă răsfăţată se ascunde o adevărată scorpie. Deşi tatăl ei i-a încredinţat anumite afaceri, n-am putut să descopăr vreo ilegalitate din partea ei. Imediat ce poliţia o descoperit neregulile săvârşite de Mei, fiica lui *a* negat orice amestec în această afacere.

— Ce ingrată este cu total ei I

— Din cauza to vo scăpa basma curată, intrigile ei sunt considerate ca izvorând din gelozie.

— Eu n-am jucat decât rolul unui mie care era cât pe ce să fie sacrificat 1

— SâihTCina mec victima! Ceea ce n-am prevăzut când am luat conducerea navei, a fost că mă voi îndrăgosti de tine. Will mi tea lăudat, dar…

— Ştii că Wil! exagerează!

— Nu întotdeoun-a, De data asta a ovut

dreptate.

Grant o sărută pe gură. Fluieratul oafetiere; îi trezi la realitate pe cei doi îndrăgostiţi, Morgan întinse braţul şi răsuci butonul aragazului, stingând focul.

— Meiissa ţi-a făcut vreo confidenţă? se interesă fata.

— La Nhulumbuy era cât pe ce să aflu adevărul. Tată! ei era încredinţat că sunt omul lui, din moment ce Meiissa mă plăcea.

— Ce ai aflat de la ea?

— Prea puţine lucruri, fiindcă m-a văzut dansând cu tine. Nu m-am putut stăpâni să te invit la dans, deşi ştiam că nu este bine. Erai înconjurată de doi admiratori şi am fost gelos.

Morgan o mângâie tandru pe obraji.

— Când Stewart mi-a spus că ministrul îi transmisese ordinul de a opri expediţia, am fost pe punctul de a mă da în vileag. Eram atât de aproape de a-l înfunda încât n-am avut altă soluţie. Cred că mă înţelegi acum. Momentele de pe insula noastră au fost unice.

Tracy fu mişcată la auzul cuvintelor „insula noastră”, iertându-l în întregime pe Gront.

152

— inţe, eg că n-ai putut să-mi iei apărarea, dar de ce nu mi-ai explicat că ai dovezi împotriva lui Stewart? De ce n-ai avut încredere în mine?

— Nu mi-a plăcut deloc să mă prefac faţă de

tine, dar nu am avut ocazia să-ţi fac destăinuiri. Dacă Meiissa n-ar fi fost pe navă, ţi-aş fi împărtăşit cu siguranţă ce aflasem. Fiica lui Mei devenise foarte bănuitoare şi-mi spiona orice mişcare. Era prea riscant să mă apropii de tine, O dată ajuns la Darwin, am putut încheia dosarul lui Mei Stewart, graţie celor aflate la

Nhulumbuy.

— De ce a vrut Mei să mă discrediteze? Doar din cauza cotei de pescuit a rechinilor? De fapt, n-am făcut decât nişte recomandări, Raportul meu ştiinţific nu putea înlocui legile în vigoare.

— Studiul tău a ajuns pe biroul ministrului şi a fost foarte apreciat. Când Stewart a aflat că autoarea studiului este rivala fiicei sale, a răspândit zvonul că te-ai dat în spectacol la petrecere, Vorbele Meiissei l-au determinat să acţioneze împotriva ta. Mă întreb acum cum ai fi putut să te aperi de ea!

— Gelozia ei a fost atroce. Am fost nevoită, căpitane, s-o arunc în piscină!

Morgan făcu ochii mari.

— Când a fost asta?

— A doua zi după petrecere.

— Mă uimeşti mereu. Curajul tău este de nestăvilit.

Tracy surâse galeş, deşi amintirea incidentului de ia piscina nu-i făcea nicio plăcere.

Morgan o sărută uşor pe buze.

— Continuă! o îndemnă el.

Ea nu zise nimic şi ei o săruta pasionat

— Acum ai de gând să vorbeşti?

Îmbrăţişarea deveni mai intensă şi Grant uită că aştepta un răspuns. Tracy îşi pierdu capul şi-i strânse în braţe.

— Nu-mi arăţi casa ta? o întrebă e! cu o voce răguşită.

Tr-acy îl luă de mână şi îl conduse în dormitor.

— Aici este coridorul, mai apucă ea să spună.

El se opri şi o cuprinse în braţe. Tracy tremură din tot trupul, cuibărindu-se la pieptul lui. Mâinile lui alunecară pe spatele ei şi se opriră sub bluză. Încet, degetele lui ajunseră la piept şi începură să-i desfacă nasturii. Tracy scoase pielea

Fata deschise ochii şi întâlni privirea lui tulburătoare.

— Vino, murmură ea.

Tânăra deschise o uşă, anunţând:

— Aceasta este camera mea.

Grant intră în încăpere şi Tracy trase uşa în urma ei.

SFÂRŞIT